

БОЖИЯТ ХАРАКТЕР
В ИСТОРИИТЕ НА
СТАРИЯ ЗАВЕТ

КОНСТАНТИН НЯГОЛОВ

**БОЖИЯТ ХАРАКТЕР
В ИСТОРИИТЕ НА СТАРИЯ ЗАВЕТ**

Константин Няголов

www.maranathamedia.bg

2026

Съдържание

УВОД	3
НАЧАЛНИ НАПЪТСТВИЯ	4
ВСЕМИРНИЯТ ПОТОП	18
ИСТОРИЯТА НА ЙОВ.....	24
ОГЪНЯТ НА СОДОМ И ГОМОР	30
ПОРАЗЯВАНЕТО НА АСИРИЙСКАТА ВОЙСКА	34
УНИЩОЖАВАНЕТО НА КОРЕЙ, ДАТАН, АВИРОН И ОСТАНАЛИТЕ БУНТОВНИЦИ	37
УБИВАНЕ С КАМЪНИ.....	44
ЗМИЯТА НА ВЪРЛИНАТА	57
БОГ Е СВЕТЛИНА.....	64
ИЗВОДИ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ.....	73

УВОД

Целта на тази кратка книжка е не да разгледа и обясни всички истории касаещи Божия характер записани в Стария Завет, но да даде на всеки искрен читател и изследовател на Библията необходимите мисловни помощни средства и насоки за правилния прочит и разбиране на Божието Слово. Насочени са основно към Стария Завет, защото той предизвиква по-голяма трудност и спорове в разбирането на Божия характер, но с пълна сила важи и за Новия Завет и изобщо за цялата Библия. Ако читателят ги разбере и използва правилно, то той ще получи „ключ“ с който сам без човешка мъдрост и земни авторитети и капацитети (а само чрез молитва и ръководството на Божия Дух) ще може да „отключва“ и разбира трудните за грешния човешки ум текстове и истории на Стария Завет. Ще може правилно да разбере истинският характер на Бога, което е от изключително важно и решаващо значение за правилната вяра, преобразяване и възстановяване на човешкия характер за спасение от измамите, греха и смъртта.

НАЧАЛНИ НАПЪТСТВИЯ

Проблемът с правилното разбиране на Божия характер е възникнал още в Едем (Райската градина) веднага след грехопадението на човека. Първо Ева, а после и Адам поглъщат измамната и смъртоносна Сатанинска „отрова“ поднесена им под прикритието на красивата и крилата тогава змия. Въпросът изречен от Сатана към Ева: „**истина ли каза Бог...?**“ (Битие 3:1) внася първоначалното съмнение, недоверие и грях относно характерът на Бога. От любящ Баща и Творец, Адам и Ева започват моментално да Го възприемат, като един строг и жесток, господар и съдия, който ги наказва и заплашва със смърт при всяко едно нарушение, и престъпване на волята Му. Това е „отровата“ която е проникнала дълбоко и трайно в човешкия ум и вече повече от 6000 години се предава от поколение на поколение, достигайки наши дни и тровейки, измамвайки и унищожавайки милиони и милиарди човешки същества. Това е внасянето и внедряването в човешкото съзнание на една сатанинска и омразна на Бога наказателна правосъдна система според която всеки грях се наказва със смърт. Тази система е в контраст, коренно и диаметрално противоположна на Божията, която е милост и прощение, защото Бог е агапе Любов. Бог ясно казва на грешниците с поразен ум:

Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли – от вашите помисли. (Исая 55:8-9)

Понеже си сторил това и Аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Псалм 50:21)

Ето и цитати от Духа на пророчеството:

В началото на великата борба, Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта, и че ако законът бъде нарушен, не е възможно на грешника да бъде простено. Всеки грях трябва да получи своето наказание, твърдеше Сатана, така че ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. (Е.У. Животът на Исус, гл. 79, стр. 428, 1992г.)

Сатана е първоизточникът на греха. Той се отклони от верността си към Бога. Всички, които продължиха да му симпатизират в неговата омраза към Господа, бяха заедно с него завинаги изхвърлени от небето. Умът на Сатана е изпълнен с неуловима омраза срещу Бога. Той упорито и непрекъснато използва своето влияние да заличи от човешкият род образа на Бога и на негово място да постави своя сатанински заместник. Усилието му да измами нашите прародители беше успешно. Сътворени по Божи образ и подобие, Адам и Ева изгубиха своята невинност, станаха престъпници и като нелоялни поданици започнаха един живот на падение. Така Сатана придоби власт над човешката сила да действа. Той влияеше чрез сетивата и на ума. Вместо да остане под влиянието на Бога, за да може да отразява моралният образ на Твореца, човекът се постави под властта на Сатана и неговото влияние се превърна в едно егоистично същество. Размислете само какво ужасно зло е грехът! Като се подадоха на внушенията на Сатана, нашите първи родители отприщиха силите на злото върху света. Съмнителните принципи на бащата и майката на човешката раса повлияха на някои от тяхното по-

томство. Злото започнало в рая се разпространи във времето на човешката история... (Из ръкопис № 55 – „Дълготърпеливият Бог“, 1901г.)

Мракът на погрешното разбиране на Бога е обкръжил света. В това време Бог прогласява вест, освещаваща и просветляваща със своето влияние и спасяваща със своята сила. Неговият характер трябва да стане познат... Чакащите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: „Ето вашият Бог.“ Последните лъчи на светлината на милостта, последната вест на милост трябва да бъде дадена на света и това е откровението за Неговия характер на любов. Божиите деца трябва да изявят Неговата слава. Със собствения си живот и характер, те трябва да разкрият какво е направила за тях Божията благод. Светлината на Слънцето на правдата трябва да свети чрез добри дела – думи на истина и в дела на святост. (Е.У. Притчи Христови стр. 415-416)

Грешниците в съзнанието си са си изградили изопачена представа за Бога по свой адамов и сатанински образ и подобие, а не такъв какъвто Той е в действителност, изявен пределно ясно и видимо от Единородния Му Син Исус Христос.

Днес целият християнски свят с поразено и изопачено мислене себеизмамно вярва в един Бог който наказва всеки грях. Бог който иска физически жертви и материални дарове, за да бъде омилостивен и да прости. Но това не е нищо друго освен езичество, идолопоклонство и опит за спасение чрез човешки дела. Това не е Богът на Библията за Който е писано:

Жертва и принос, не Си поискал, но Си Ми приготвил тяло... (Евреи 10:5)

Към жертви и принос Ти нямаш благоволе-

ние; отворил си уши в мене; всеизгаряния и приноси за грях Ти не си поискал. (Псалм 40:6)

Защото не искаш да Ти принеса жертва; всеизгаряния не са Ти угодни. Жертва на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш. (Псалм 51:16-17)

Защото милост искам, а не жертва, и познаване на Бога – повече от всеизгаряния. (Осия 6:6)

Който принася жертва на хвала, той Ме прославя; и на онзи, който оправя пътя си, ще покаже Божието спасение. (Псалм 50:23)

Защото не говорих на бащите ви, нито им дадох заповеди за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от Египетската земя; а това им заповядах: Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще ми бъдете народ! И ходете по всички пътища, които ви заповядвам, за да благоденствате. Те обаче не послушаха, нито приклониха ухото си, а ходиха според намеренията и упоритостта на своето нечестиво сърце и отидоха назад, а не напред. Йеремия 7:22-24)

И един друг цитат по въпроса за жертвите:

Разбира се, идеята за умилоствение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилоствен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да смекчи гнева Му, и затова самият Той предлага

Себе Си като дар, чрез който да бъде успокоен... Езическата идея, която твърде често се поддържа от изповядващите се за християни, е, че хората трябва да осигурят жертвата, за да успокоят гнева на своя бог. Цялото езическо поклонение е просто подкуп за техните богове, за да бъдат те благосклонни към тях. Ако сметнали, че боговете им са много ядосани, те щели да осигурят по-голяма жертва и затова в крайни случаи се принасяли човешки жертви (Михей 6:6-8). Те смятали, както правят поклонниците на Шива в Индия днес, че техният бог е удовлетворен от гледката на кръв. (Е.Дж. Уагонър, Знамения на времето, т. 22, 23-ти януари 1896г.)

Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив, милосърден, дълготърпелив, Който изобилва с милост и вярност. (Изход 34:6)

Славете Господа, защото е благ, защото Неговата милост е вечна. (Псалм 107:1)

...Милостта тържествува над съда. (Яков 2:13)

И така, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служене. (Римляни 12:1)

А Исус му каза: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен Един Бог. (Лука 18:19)

... защото сам Отец ви люби. (Йоан 16:27)

Славословете Господа защото е благ, защото милостта му е до века. (1Летописи 16:34)

В Псалм 136 изразът: „...Защото милостта Му трае до века...“ е повторен 26 пъти!

Как може да бъде умилостивяван някой Който е най-милостивият в цялата вселена? Това е просто неадекватно и абсурдно!

Ето какво казва Самият Божи Син Исус Христос за Своя Отец:

...Филип Му каза: Господи покажи ни Отца и това ни е достатъчно. Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал Филипе“ Който е видял Мене, видял е Отца. Как така казваш: Покажи ми Отца?... (Йоан 14:9)

Аз и Отец едно сме.. (Йоан 10:30)

Това изказване на Исус е точно „ключът“ с който всеки може да „отключва“ истината за Божият ненасилствен характер в историите на Стария Завет и на цялата Библия. Който е видял Христос, той е видял и самият Бог. Няма никаква разлика в характерите на Двамата. Точно това е била и мисията на Христос на Земята – да разкрие Отец такъв какъвто е в действителност, а не такъв какъвто измамно и клеветнически, го е представил Сатана при и след грехопадението, и както и до днес вярват измамените човеци. Сам Исус потвърждава целта на мисията Си точно преди кръста и Голгота: „... А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“

Аз Те прославих на земята, като извърших делото, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:3-4)

Понеже, това, което е възможно да се знае за Бога, на тях е известно, защото Бог им го изяви. (Римляни 1:19)

Това е изключително важно и от спасително значение за всеки човек. Ето потвърждения и от Духа на пророчеството:

И макар, че Сатана е представил погрешно Божиите намерения и е оклеветил Неговия характер, та хората да виждат Бога във фалшива светлина. Божията любов към Неговите земни деца никога не е преставала през вековете. Христовото дело се състоеше в това, да разкрие Отец като милостив, състрадателен, изпълнен с добротата и истина. Единородният Божи Син помита дяволската сянка, в която Сатана е обвинил Отец, и заявява: „Аз Отец едно сме; като гледате Мен, виждате Бога.“ (Е.У. Ръкопис 25, 1890)

Ако хората не познаят Бога, както Христос Го е разкрил, те никога няма да образуват характер по божествено подобие и затова никога няма да видят Бог... (Ревю енд Хералд, 9-ти март, 1897г.)

И още боговдъхновени изказвания по въпроса дали Бог убива и наказва грешници за техните грехове и кой и как извършва това:

„Каквото човек посее, това и ще пожъне“ (Галатяни 6:7). Бог не унищожава човека. Всеки човек сам унищожава себе си. Когато задушава увещанията на съвестта, човек посява семената на неверие и те произвеждат сигурна жетва.“ (Е.У. Нашето високо призвание, стр 26)

Юдеите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът каза: „Ти си погубил себе си, Израилю“; „защото си паднал чрез беззаконието си“ (Осия 13:9, 14:1 – ЦП.) Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направено от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Чрез

упорито отхвърляне на Божествената любов и милост, евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол.(Великата борба – с. 35,36, /бълг. Гл. Предсказание за участва на света/ Унищожението на Ерусалим – Параграф 45)

Беше ми показано, че Божиите съдби няма да дойдат от Бога върху несправедните, а те сами ще се поставят извън Неговата закрила. Бог предупреждава, поправя, укорява и посочва единствения спасителен път. Но ако онези които са били обект на Неговата специална грижа, следват своя собствен път и независимост от Божия Дух, и след като предупрежденията повторени, те продължават да следват своя път, тогава Господ не ще съветва ангелите Си да спират сатанинските атаки против тях. Сатанинската сила е тази, която причинява бедствия, и нещастия по суша и море, унищожават много хора, като по този начин погубват жертвите си. (Е.У. Публикувани ръкописи, т. 8.)

Несправедните са преминали границата на даденото им благодатно време, поради което Божият Дух, упорито отхвърлян, най-сетне е оттеглен. Незащитени от Божията благодат, те са изложени открито на вражеските атаки. (Е.У. Великата борба)

Бог не изпраща ангелите Си да унищожават (както много християни си мислят), а само да закрилят и предпазват човеците както от собственото им безумие, така и от демоните на Сатана:

Ангелите се изпращат от небесните дворове, не за да унищожават, а за да бдят над застрашените души и да ги пазят, да спасят изгубените, да върнат бездомните обратно в кошарата. (Ревю енд Хералд, 10-ти май 1906г.)

Единственото оръжие което Бог използва е оръжието на любовта:

Елате и вижте делата на Господа, какви опустошения е направил на земята. Прави да престанат войните до края на земята; строшава лък и сломява копие; изгаря с огън колесници. Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог, ще се възнеса между народите, и ще се възвися на земята. (Псалм 46:10)

В Стария Завет има повече от 90 текста, които показват, че Бог не убива никой, но е милост, благост, ненасилие и агапе Любов. Ето стиха който вероятно е най-категоричният от тях:

Защото е неизбежно да умрем и сме като вода, разляна по земята, която не се събира пак. А и Бог не отнема живот, а изнамира средства, така че изгнаникът да не остане отдалечен от Него. (2Царе 14:14)

Разбира се в Библията има текстове в които се казва, че Бог изстребва, удавя в потоп, изгаря и изпраща огън, камъни и градушки от небето, и др. подобни изрази. Защо това е така? Читателят често се обърква и Писанията му изглеждат противоречащи си? Това е поради факта, че грешникът е с поразен и изкривен ум и не може да схваща изведнъж истинският Божи характер и се е наложило Бог да се сниши до нивото на грешниците и по много бавен, постепен, стъпка по стъпка начин да ги води, „лекува“, просветлява, възстановява, за да ги спаси. Да ги спаси от самите тях. Ако Бог би изявил изведнъж Своя агапе характер, те просто биха се отдръпнали от Него и не биха Го следвали.

Както Исус казва: „... **Имам още много неща да ви кажа; но не можете да ги понесете сега.**“ (Йоан 16:12) Затова се е наложила и жертвената система. Бог никога не е искал жертви, нито на животни, нито на хора, нито на Своя Единороден Син. Всичко това е било поради невъзможността по друг начин грешникът да бъде достигнат, да повярва, че му е простено и да се спаси. В противен случай, той просто ще умре в пълно помрачение на ума си и в греховете си. Първата стъпка е приемането на жертвата („Служението на смъртта“) а втората, много по-възвишена, изцеляваща, освещаваща и спасителна е разбирането на истинският ненасилствен Божии характер, разкрит чрез Христос. В края на времето преди пришествието на Исус Христос, ще има един народ, (144 000) който ще е познал напълно и вярно какъв е Бог. Ще се е преобразил и възстановил по „Божий образ и подобие“ и ще е станал годен за завръщане в Божието вечно царство на агапе любовта. Ще е осъзнал, че Бог никога не е искал никакви жертви, за да бъде омилостивяван и да прости, а само смирение, покаяние и „дух съкрушен“. Този факт е истинското новородение и спасение. Дано повече хора да го осъзнаят и да се спасят. Дошло е времето за пълно проглеждане на християните и останалите човеци. Време за преобразяване по истинският Божии образ и ненасилствен и любящ характер изявен чрез Сина Му Исус Христос.

В Стария Завет както споменахме има много текстове в които се казва, че Бог убива или подбужда хора към грях. Внимателното проучване обаче показва, че това е само начин на изразяване и след това показва кой е истинският убиец и подбудител за грехове. Ето два точно такива примера:

Така умря Саул заради престъплението, което извърши против Господа, против Господното слово, което не опази, а още – понеже се беше съвещавал със запитвачка на зли духове, за да се допита до тях, а до Господа не се допита, затова

/// Той го умъртви. И обърна царството към Давид, Есеевия син. (1Летописи 10:13-14)

Казва се, че Бог е убил, умъртвил непокорния цар Саул, но да видим дали действително е било така, или това е само специалният начин на изразяване в Библията и на погрешното, адамово мислене.

/// Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани и да се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си и падна върху него. Оръженосецът, като видя, че Саул умря, хвърли се и той върху меча си и умря с него. Така умряха Саул, тримата му сина, оръженосецът му и всичките му мъже заедно в същия ден. (1Царе 31:4-6)

Истината е, че Саул се е самоубил с меча си, а не, че Бог го е умъртвил.

И втори пример:

/// И гневът на Господа пламна отново против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди преброй Израил и Юда. (2Царе 24:1)

Изглежда, че Бог е подбудителят на Давид. Обаче ето каква е истината:

/// Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил. (1Летописи 21:1)

Сатана е този който подбужда Давид, а не Бог.

Няма как Бог да е Любов – (1Йоан 4:8) и в същото време да убива. Ако убива Той не може да е любов. Това са взаимно изключващи се и напълно противоположни идеи, вярвания, правосъдни системи и понятия. В езико-

знанието се наричат „оксиморон“. Бог никога не нарушава собствената си заповед „Не убивай!“ „Защото, понеже Аз, Господ, не се изменям затова вие, Яковови чада, не загинахте.“ (Малахия 3:6) Само безумните човеци „от баща дявола“ вършат такива действия, като нарушават собствените си закони. Такова шизофренично мислене го има само в ума на грешника, наследено от Адам и внедрено в ума му още в Едемската градина от Сатана. Бог казва: „Ти си помилил, че Съм съвсем подобен на тебе...“ (Псалм 50:21) Бог не мисли, не съди и не действа както човек!

И два текста от „Духа на пророчеството“:

От началото бе добре измислен план на Сатана да накара хората да забравят Бога, за да ги подсигури за себе си. И затова той се опита да представи погрешно характера на Бога, да води хората към подхранване на една фалшива концепция за Него. Създателят бе представен на умовете им като облечен с атрибутите на самия княз на злото, като произволен, строг и непращаващ, за да може хората да се страхуват от Него, да Го оставят и дори да Го намразят. Сатана се надявал така да обърка умовете на онези, които бил заблудил, че да пожелаят да поставят Бога извън техния обсег на познание. Тогава той би заличил божественият образ в човека и би отпечатал своето собствено подобие в душата.; щеше да напои хората със собствения си дух и да ги направи пленници на собствената си воля. Чрез фалшифициране на Божия характер и в подклаждане на недоверие в Него, Сатана изкуши Ева да прегреша. Чрез грях, умовете на първите ни родители бяха помрачени, естествата им деградираха, и концепциите им за Бога се оформиха от собственото им тесногърдие и себичност. А когато хората станаха по-дръзки в греха, познанието им за Божията любов изчезна от умовете и сърцата им. (Свидетелства към

църквата, том 5, с.738/бълг. гл. 89. Характерът на Бога разкрит в Христос. – Параграф 3,4)

Когато тези, които познават истината само частично са призовани да изследват някакъв въпрос, който е в разрез с убежденията им, те се объркват. Предубежденията им са като тръни, които задушават Божието слово, и когато истината се посява и става необходимо тръните да бъдат изкоренени, за да ѝ се даде място, те усещат, че всичко ги напуска и са в беда. Тук са много, които имат само несъвършено познание за характера на Бога. Те Го смятат за строг и деспотичен, и когато се представи фактът, че Бог е любов, за тези души е трудно да изоставят фалшивите си представи за Него. Но ако не позволят на Словото на истината да влезе, изкоренявайки тръните, бодлите ще изникнат наново и ще задушат доброто Божие слово. Опитът във вярата ще спре да расте, тъй като злото в сърцето им ще надделее над нежното растение на истината и ще прогони духовната атмосфера... (Ривю енд Херълд, 21 юни 1892г.)

Истинският характер на Бога е изявен и се разбира само в Христос. Ключът за познаването на Бога е самият Христос. Духовното и измамно сатанинско покривало, люспи и мрак над адамовия и на потомците му поразен от греха ум се сменя единствено в Христос.

Апостол Павел заявява:

...защото и до днес, когато четат Стария Завет, същото покривало, остава без да е открито, че то се сменя в Христос. (2Коринтяни 3:14)

Крайно време е християнството и цялото човечество да свали покривалото, да прогледне за ненасилственият Божи характер и да проумее и приеме тези спасителни истини. Да се покае и да смени самоубийствената си доктрина.

на и посока в която устремено и сляпо върви!

ВСЕМИРНИЯТ ПОТОП

Едва ли има човек на света и вярващ и невярващ, който да не е чувал за всемирнен потоп който в древността е унищожил световното население. Вярващите включително и християните са убедени, че Бог го е извършил, за да накаже грешното и бунтовно човечество. Но преди да проверим дали това мислене и твърдение е вярно, нека да проследим част от това, което е записано в Библията по въпроса:

И като видя Господ, че нечестието по земята се умножава и че всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и се огорчи в сърцето Си. И Господ каза: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох – хора, зверове, влечуги, въздушни птици, - понеже съжалих, че ги създадох. А Ной придоби Господното благоволение... И Бог каза на Ной: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята. Направи си ковчег от гоферово дърво; да направиш стаи в ковчега; и да го намажеш отвътре и отвън със смола... И ето, Аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изтребя под небето всяка твар, която има в себе си жизнено дихание; всичко което се намира на земята ще измре. Но с тебе ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчега ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с теб... И Ной извърши всичко, според както му заповяда Бог; така направи. Тогава Господ каза на Ной: Влез ти и цялото ти семейство в ковчега; защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене... Защото още седем дни и Аз ще направя за вали дъжд по земята четиридесет

дни и четиридесет нощи; и ще изстребя от лицето на земята всичко живо, което съм създал. И Ной извърши всичко както му заповяда Господ. А Ной беше на шестстотин години, когато на земята стана потопът...Четиридесет дни продължи потопът на земята; и водите придойдоха и повдигнаха ковчега и той се издигна над земята. Водите се усилваха и прииждаха много на земята, така ковчегът се носеше по повърхността на водите. Водите се усилваха твърде много на земята, така че бяха покрити всички високи планини, намиращи се под цялото небе. Петдесет лакти по-горе от тях се издигнаха водите и планините бяха покрити. И всяка твар, която се движеше по земята, умря – птици, добитък, зверове, всички животни, всички които пълзят по земята, и всеки човек. От всичко което беше на сушата, всичко, което имаше в ноздрите си жизнено дихание, измря. Всичко живо, което се намираще по лицето на земята, бе изстребено – хора, добитък, животни и небесни птици; изстребени бяха от земята; остана само Ной и онези които бяха с него в ковчега. А водите се застояха по земята сто и петдесет дни. Тогава Бог си спомни за Ной и за всичко живо, и за всички добитък, който беше с него в ковчега; и Бог направи вятър да мине по земята и водите престанаха. Изворите на бездната и небесните отвори също се затвориха и дъждът от небето спря. Малко по малко водите се оттеглиха от земята и след сто и петдесет дни водите започнаха да намаляват А на седемнадесетият ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини... А в шестстотин и първата година на Ноевия живот, първия ден от първия месец водата пресъхна на земята; и Ной като вдигна покрива на ковчега, погледна и ето, повърхността на земята беше изсъхнала. А на двадесет и седмия ден от

втория месец земята съвършено изсъхна. Тогава Бог говори на Ной: Излез от ковчега ти, жена ти, синовете ти и жените им с теб... В това време Бог благослови Ной и синовете му, като каза: Плодете се, размножавайте се и напълнете земята.

Ето цитати от „Духа на пророчеството“:

Хората не могат безнаказано да отхвърлят милостивите предупреждения на Бога. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух се оттегли от жителите на земята и те загинаха във водите на потопа. По времето на Авраам милостта спря да умолява престъпните жители на Содом и всички освен Лот, съпругата му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. Така бе и в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите евреи от това поколение: „Ето, вашият дом се оставя пуст“ (Матей 23:38) Поглеждайки назад към миналите дни, същата безпределна Сила заяви за онези, които „не приеха да обичат истината, за да се спасят“... Когато отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля духа Си и ги оставя на измамите които обичат. (Великата борба с. 431, пар. 21)

Под предполагаемата мъдрост на хората, природата е поставена там, където се превръща в унищожително средство. Добрите неща, които са били дадени на човека единствено за негово благословение, са превърнати в проклетие... Бог не се намесва и не извършва чудо, за да превърне злото в добро; защото Той е поставил цялата природа под Неговите вечни закони. Нека няма мир за нечестивия, казва Той. Нека всичко бъде

във война с него. И природата отговаря. „Няма да има.“ Ако човекът поема себе си в собствените си ръце, да направи каквото желае със себе си, ако действа против Бога и природата, неговите угаждания ще се превърнат в инструменти за смъртта му. (Издание на ръкописи (MR), Том 3, с. 344, пар.2)

Не само човекът бе дошъл под властта на измамника, но и самата земя, доминионът на човека, беше узурпирана от врага. (Библейско ехо, 15.07.1893г.)

И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет. (Исая 24:5)

И като видя Господ, че се увеличава нечестие то на човека по земята и, че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, бяха постоянно само зло. (Битие 6:5)

И земята се оскверни и Аз въздавам върху нея беззаконието ѝ, и самата земя избълва жителите си. (Левит 18:25)

Какво се е случило всъщност? Бог ли е издавил жителите на земята, или е допуснал и позволил на самата земя да избълва жителите си поради постоянните ужасни беззакония, осквернения и грехове, които акумулират физическо напрежение в елементите на земните недра и атмосферата? Поради пълното закоравяване на хората по това време и въпреки 120 годишните настойчиви предупреждения за опасността, нежеланието за покаяние (освен Ной и семейството му), Бог оттегля защитата Си от сплотяването на тези земни елементи, които избухват със страшна сила пропорционална и противодействаща на безкрайните човешки грехове. Съвършеното равновесие и фин баланс на земната екосистема създадена от Бог при

сътворяването ѝ се разрушава и водите от земните недра и от атмосферата заливат цялата земя и унищожават жителите ѝ освен праведният Ной. Има неразривна връзка между отношението и действията на човека със самата земя. Човекът е създаден от пръст, от елементите съдържащи се в земната почва и материя. И днес лавинообразно увеличаващите се природни бедствия и катаклизми, като земетресения, вулканична дейност, цунами, наводнения, суши, пожари, климатични промени, аномалии и др. не са случайни, а са резултат и отражение на ужасяващите човешки грехове извършвани всеки един миг от милиардите непокаяни, бунтовни и твърдоглави грешници. Тези природни бедствия трябва да бъдат червена сигнална лампа за приближаващото самоунищожение на човешкия вид.

/// И Господ Бог създаде човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа. (Битие 2:7)

Когато човекът върши грехове и зло, това се отразява и върху земята и тя реагира. Кръвта на праведният Авел „вика от земята“ към Бога след неговото убийство от брат му Каин.

/// И Бог каза: Какво си направил? Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята. (Битие 4:10)

Същото се случва и днес при всяко едно убийство, насилие, кражба, лъжа, престъпление и зло и в даден момент когато напрежението достигне върхна точка земните елементи се взривяват. Природните бедствия по света не са нещо случайно, а реакция от земята на човешките беззакония. Всички земетресения, вулканични изригвания, цунами, урагани, торнада, наводнения, пожари и всякакви катаклизми са резултат, последица и комбинация от реакцията на земни сили и сатанинската унищожителна дейност. Грехът е който унищожават човека, а не Бог. Естестве-

ните последици от беззаконията и бунта против Твореца се връщат като бумеранг и се стоварват върху собствената глава на непокорните и нечестиви човеци. Словото казва:

Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото който сее за плътта си от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. (Галатяни 6:7-8)

Който сее беззаконие, ще пожъне бедствие и жезълът на буйството му ще изчезне. (Притчи 22:8)

Понеже посяха вятър, затова ще пожънат вихрушка... (Осия 8:7)

Човекът сам се унищожавя и самоубива чрез неверието и греховете си. Точно в Стария Завет ясно е записано, че: „...Бог не отнема живот...“ (2Царе 14:14)“, „Защото, понеже Аз, Господ, не се изменям, затова вие, Яковови деца не загинахте.“ (Малахия 3:6) и в Новия: „Отец не съди никого...“ (Йоан 5:22)

Когато в Библията бъдат срещани изрази като „Бог изпрати огън от небето, камъни, градушки, язви, наказания, въздаяния“ и други подобни, погледът на четящия трябва веднага да бъде отправен към Христос, Който съвършено представя характера на своя Отец (**Аз и Отец сме едно**). Това моментално отхвърля всяко обвинение в насилие и убийства от Божия страна и като в огледало показва кой изисква и върши всяко съществуващо наказание, насилие и зло. Това е самият Сатана, демоните и грешните и с извратено (наказателно) мислене човеци – „от баща дявола“! (Йоан 8:44)

Бог е любов, себепожертвователна, милостива, прощателна – агапе любов, а тя никога не убива! Бог никога не се променя!

ИСТОРИЯТА НА ЙОВ

В една от най-старите книги на Библията е описан живота на един забележителен човек наречен Йов. Да проследим накратко част от този текст и да видим дали можем да открием в него какъв е истинският Характер на Бог. Той ли наказва и нанася на Йов и на хората страдания, болести и смърт или това е дело на някой друг?

Имаше в земята Уз един човек на име Йов. Този човек беше непорочен и правдив, боеше се от Бога и се отдалечаваше от злото. И му се родиха седем сина и три дъщери. А добитъкът му беше седем хиляди овце, три хиляди камили, петстотин чифта волове и петстотин ослици; имаше и голямо множество слуги; така че този човек беше най-знатният от всичките жители на изток... (Йов 1:1-3)

...А един ден, когато дойдоха Божиите синове да се представят пред Господа, между тях дойде и Сатана. И Господ каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана му отговори: От обикаляне на земята и от ходене насам натам по нея. После Господ запита Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата ми Йов, че няма подобен на него на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? А Сатана отговори на Господа: Дали без причина се бои Йов от Бога? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко което има? Благословил си делата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята. Но сега прости ръката си и се допри до всичко, което има, и той ще те похули в лицето. Господ каза на Сатана: Ето, в твоята ръка е всичко, което има той ; само на него да не сложиш ръка. Тогава Сатана излезе от присъствието на Господа. И един ден, когато

синовете и дъщерите му ядяха и пиеха вино в къщата на най-стария си брат, дойде вестител при Йов и каза: Докато оряха воловете и ослиците пасяха при тях, савците нападнаха и ги откараха, още избиха слугите ти с острието на меча; и само аз се отървах да ти известя. Докато той още говореше, дойде и друг и каза: Огън от Бога падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна; и само аз се отървах да ти известя. Докато този още говореше, дойде и друг и каза: Халдейците образуваха три чети и се спуснаха върху камилите и ги откараха, още избиха слугите с острието на меча; и само аз се отървах да ти известя. Докато този още говореше, дойде и друг и каза: Синовете ти и дъщерите ти, като ядяха и пиеха вино в къщата на най-стария си брат, дойде силен вятър от пустинята и удари четирите ъгъла на къщата, и тя падна върху децата ти и те умряха; и само аз се отървах, да ти известя. Тогава Йов стана, раздра дрехата си и обръсна главата си, и като падна на земята се поклони. И каза: Гол излязох от утробата на майка си; гол ще и да се върна там. Господ даде, Господ взе; да бъде благословено Господното име. Във всичко това Йов не съгреша, нито се изрази безумно спрямо Бога.

И пак един ден, когато дойдоха Божиите синове, за да се представят пред Господа, между тях дойде и Сатана да се представи пред Господа. Господ каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана му отговори: От обикаляне земята и от ходене насам натам по нея. После Господ каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата ми Йов, че няма подобен на него на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдава от злото? И още държи правдивостта си, при все че ти Ме подбуди против него да го по-

губя без причина. А Сатана отговори на Господа: Кожа за кожа, да! Всичко, което има, човек ще го даде за живота си. Но прости ръката Си сега и се допри до костите му и до плътта му, и той ще Те похули в лицето. Господ каза на Сатана: Ето, той е в ръката ти; само живота му опази. Тогава Сатана излезе от присъствието на Господа и порази Йов с лоши циреи от стъпалата на краката му до темето. И той си взе черепка, за да се чеше с нея, и седна в пепел. Тогава жена ме му каза: Още ли държиш правдивостта си? Похули Бога и умри. А той ѝ отвърна: Ти говориш, както говори някоя безумните жени. Какво? Доброто ли ще приемаме от Бога, да не приемаме от злото? Във всичко това Йов не съгреши с устните си. (Йов 2:1-10)

Да, и Йов в началото си мисли, че Бог го наказва за някакви грехове, но в края се осъзнава и се покаява за това си мислене.

След тази трагедия на Йов трима негови приятели Елифаз, Валдат и Софар идват при него да го утешават, но всъщност го обвиняват в грехове, поради които според тях Бог заслужено го е наказал.

След тях Йов говори и с Бога:

Тогава Йов отговори на Господа: Зная, че всичко можеш и че никое намерение не може да бъде възпрепятствано Наистина, кой е този, който помрачава Твоя съвет неразумно? Ето защо аз говорих за онова, което не съм разбирал, за неща, пречудни за мене, които не съм познавал. Слушай, моля Ти се, и аз ще говоря; ще Те попитам и Ти ми отговаряй. Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда; затова се отричам от думите си и се кая в пръст и пепел. (Йов 42:1-6)

Ето как завършва тази история:

И Господ преобърна плена на Йов, когато се помоли за приятелите си; и Господ даде на Йов двойно повече, отколкото имаше преди. Тогава при него дойдоха всичките му братя, всичките му сестри и всички които бяха го познавали отпреди, и ядоха хляб с него в къщата му; и като плакаха за него, го утешиха за цялото зло, което Господ му беше нанесъл; и всеки даде по един сребърник и всеки – по една златна обица. Така Господ благоволеше последните дни на Йов повече от първите му; така че той придоби четиринадесет хиляди овце, шест хиляди камили, хиляда чифта волове и хиляда ослици. Още му се родиха седем синове и три дъщери; и първата си дъщеря нарече Еми-ма, втората – Касия, а третата – Керенапух. И по цялата страна не се намираха жени, така красиви като дъщерите на Йов; и баща им даде на тях наследство, както на братята им. След това Йов живя сто и четиридесет години и видя синовете си и внуците си до четири поколения. И така Йов умря стар и сит от дни. (Йов 42:10-17)

Въпреки, че един от слугите казва, че „Огън от Бога падна и изгори овцете...“ и това е мисленето и разбирането на слугите, утешителите и на самия Йов, по това време, по-късно в текста ясно се вижда, че тези разрушения, болести и смърт са дело на Сатана, които той и измамените от сатанинската наказателна правосъдна система човеци приписват на милостивия, закрилящ и ненасилствен Бог. Тази смъртоносна измама продължава и в наши дни. Все пак в края се вижда просветление в ума на Йов по този въпрос когато казва:

Слушал бях за Тебе със слушането на ухото, но сега окоето ми Те вижда; затова се отричам от думите си и се кая в пръст и пепел.

Дано повече хора и християни днес да видят тази истина и както Йов, да се покаят в „пръст и пепел“. Да прогледнат духовно за прекрасният ненасилствен характер на Бога, да сменят мисленето и вярата си в правилната и спасителна посока.

Страданията им се представят често пъти като наказание сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. (Великата Борба, с. 35, бълг. Предсказание за участието на света, Унищожението на Ерусалим – пар. 45)

Ето и още един цитат от „Духа на пророчеството“ който потвърждава и показва кой нанася страдания, болести, бедствия, разруха и смърт:

Сатана действа и чрез природните стихии, за да прибере своята жетва от непригответени души. Изучавал е тайните на природната лаборатория и влага цялата си сила да овладее, доколкото Бог позволява, природните елементи. Когато му бе позволено да съсипе Йов, колко бързо му бяха пометени и стада и добитък, и слуги, и къщи, и деца – в миг едно нещастие следваше друго. Бог е, Който закриля Своите творения, обгражда ги срещу злото и ги запазва от властта и силата на унищожителя. Но християнския свят е презрял закона на Йехова. Затова Господ ще осъществи обещанието Си: ще оттегли благословенията от земята и закрилящата грижа от тези, които се бунтуват срещу Неговия закон и учат и други да вършат същото. Всички които не са закриляни особено от Бога, са контролирани от Сатана. Той ще облагодетелства някои, за да постигне собствените си намерения, а други ще обремени с трудности и ще ги принуждава да вярват, че Бог ги изтезава. Пред човешките чедра се явява като

велик лекар, способен да излекува всичките им болести, а в същото време ще предизвиква болести и бедствия дотогава, докато гъсто населени градове бъдат превърнати в развалини и пустини. Точно сега той работи. В нещастни случаи и бедствия по море и суша, в големи пожари, в страховити урагани и ужасни градушки, в бури, наводнения, циклони, вихрушки, морски приливи и земетресения, на всяко място, под различна форма и по хиляди начини той прилага своята мощ. Покосява зреещото зърно и следват глад и страдание. Заразява смъртоносно въздуха и хиляди загиват от епидемии. Тези действия на Сатана ще стават все по-чести и по-гибелни. Унищожавани ще бъдат както хора, така и животни. „Земята жалее и повяхва... Земята също е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха повелението, нарушиха вечния завет.“ – Исаия 24:4-5 (Великата борба, с. 589, гл. 36. пар. 18)

ОГЪНЯТ НА СОДОМ И ГОМОР

Това е също една известна и популярна история от Стария Завет която се цитира и от вярващи и атеисти по различни поводи, основно, за да се заплашват хората, че Бог ще ги изгори с огън, ако не вярват и вършат грехове. Ето какво е записано като основни текстове по въпроса:

... И Господ каза: Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя, тъй като Авраам ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благословят всички народи на земята? Защото съм го избрал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане Авраам онова, което е говорил за него. И Господ каза: Понеже викът на злото от Содом и Гомор е силен и понеже грехът им е много тежък, ще сляза сега и ще видя дали са направили напълно според вика, който стигна до Мен; и ако не ще узная. Тогава мъжете, които се обърнаха оттам, отидоха към Содом... Слънцето изгряваше над земята когато Лот влезе в Сигор. Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето. Той съсипа тези градове и цялата равнина, всичките жители на градовете и земните растения... Сутринта Авраам подрани на мястото, където беше стоял пред Господа; и погледна към Содом и Гомор цялата земя на равнината, и, ето, видя, че дим, като дим от пещ се издигаше от земята. И така, когато Бог унищожаваше градовете на тази равнина, той си спомни за Авраам и изпрати Лот изсред развалините на градовете където живееше Лот... (Битие 18-19 глави)

Ако четем тези текстове през адамовите „изкривени очила“, наистина ще заключим, че Бог е изгорил тези по-

рочни градове, но ако гледаме през призмата на Исусовия живот, който напълно представя ненасилствения, милостив и любящ характер на Отец, то „картината“ става съвсем друга.

Ето цитати по този въпрос:

Оскверни се земята; затова въздавам върху нея беззаконието ѝ и земята избълва жителите си. И така, вие пазете наредбите Ми и законите Ми и не правете нито една от тези гнусотии – нито местен, нито заселен между вас пришълец (защото всички тези гнусоти вършеха хората, които се били преди вас на тази земя, и земята се оскверни), за да не избълва и вас земята, когато я осквернявате, както избълва населението, което беше преди вас. Защото всеки, който върши която и да е от тези гнусоти – човеците които ги вършат, ще бъдат изтребени измежду народа си. (Левит 19:25-29)

Под ръката на Бога, природата служи против престъпниците на Божиите закони. Тя държи в лоното си унищожителните елементи до времето, когато те ще избухнат, за да унищожат човека и да очистят земята... (Писмо 209, 1899г.)

Когато погледнахме към запустяването на Уилямспорт ние си помислихме за времето когато светът беше наводнен от потопа. Във въображението си едва можехме да видим сцените на ужасно унищожение в дните на Ной. Помислихме си и за изгарянето на нечестивия Содом, когато земята беше осквернена под своите жители, и си спомнихме, че живеем в едно подобно време като това което предшестваше присъдите които сполетяха стария свят. Духът на Бога сега се оттегля от хората по земята... (Ривю енд Херълд, 13-ти август 1889г. Параграф. 8)

Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадих отсред теб огън, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. (Езекиил 28:18)

Това пророчество от Езекиил се отнася основно за Сатана, но също и за всички бунтовни, упорити и твърдоглави грешници, които не искат да се смирят и покаят, обичат греха, постоянно вършат зло и всякакви престъпления. В тях има злоба, завист, гняв, гордост, себелюбие, безумие – т.е. огън който „ще ги пояде“, ще ги унищожи. Бог не ги унищожава, те самите се самоунищожават с неверието си и бунта си против Христос и Бога. Това означава прекъсване на връзката им с Източника на живота, последицата от което е вечна смърт.

Огън пада от небето. Земята се разцепва. Скритите в нейните дълбини оръжия излизат. От всички зейнали бездни избухват пояждащи пламъци. Самите скали горят. Сега е денят, за който се е знаело, че ще пламти като пещ. Нажежените елементи се стопяват и земята също с всички постижения изгарят. (Малахия 4:1; 2Петрово 3:10) (Великата борба, с. 672, Гл. 42, Параграф 29)

И земята се оскверни под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова клетва погълна земята и жителите ѝ се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха. (Исая 24:5-6)

Тази „клетва“, която поглъща земята и изгаря жителите ѝ не е произнесена и изпратена от Бога. „Защото нито Отец не съди никого“ - (Йоан 5:22) „Защото Бог е любов“ (-1Йоан 4:8), агапе Любов. Тази Любов не убива. Бог никога не нарушава собствения си закон и заповеди! Това би

било лицемерие и промяна на характера Му. Не е огън от Бога от небето. Това са бунтовните мисли, действия и отровни влияния на грешниците, които активират земните и атмосферни елементи, които се запалват, избухват и унищожават и жива и нежива материя.

Влиянието от мислите и действията на всеки човек го заобикаля като невидима атмосфера, която несъзнателно е вдишвана от всички, които влизат в контакт с него. Тази атмосфера често се зарежда с отровни влияния и когато те се вдишват, моралният упадък е сигурен резултат. (Свидетелства към църквата, т. 5, с.111, гл. 9, Параграф 13)

ПОРАЗЯВАНЕТО НА АСИРИЙСКАТА ВОЙСКА

В Четвъртата книга на царете от Стария Завет е записана историята на избавлението на Йерусалим и евреите от нападението на Асирия чрез унищожението на асирийската армия от един ангел изпратен от Господа:

Затова така казва Господ за асирийския цар: Няма да влезе в този град, нито ще хвърли там стрела, нито ще дойде пред него с щит, нито ще издигне пред него могила. По пътя през който е дошъл, по него ще се върне и в този град няма да влезе, казва Господ; защото ще защитя този град, за да го избавя, заради Себе Си и заради слугата Ми Давид. И в същата нощ ангел Господен излезе и порази сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан; и когато на сутринта станаха хората, всички онези бяха мъртви трупове. И така, асирийският цар Сенахирим си тръгна, върна се и живееше в Ниневия. А докато се кланяше в светилището на бога Нисрох, неговите синове Адремелех и Сарасар го убиха с меч; и побегнаха в араратската земя. А вместо него се възцари синът му Есарадон. (4Царе 19:32-37)

Дали наистина Бог е изпратил ангел да унищожи асирийците и да защити еврейския народ? За читателите с наказателна правосъдна система в ума, това е несъмнено, напълно нормално, приемливо и справедливо. Но дали това наистина е така? Защото Божиите помисли не са като човешките помисли. (Исая 55:8-9) Не са ли всички народи по земята Божии творения, които Той се опитва да спаси от греха и смъртта? Обича ли Бог едни народи и отделни личности, а мрази и изтребва други? Ето какво е записано

от евангелист Лука:

..направил е от една кръв всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил отнапред положени времена и пределите на заселищата им, за да търсят Бога, та дано някак биха Го понапипали и намерили, макар, че Той не е далеч от всеки един от нас; защото В Него живеем, движим се и съществуваме... (Деяния на апостолите 17:26-28)

Ето текстове от „Духа на пророчеството“ които описват дейността и задачите на Божиите ангели:

Ангелите са изпращани от небесните дворове не за да унищожават, но за да бдят над душите, които са в опасност, и да ги пазят; да спасят изгубените и да доведат отклонилите се обратно в стадото. (Ревю енд Хералд, 10-ти май, 1906г.)

Славните ангели намират радост в даването – те отдават любов и неуморна грижа за падналите и нечестивите. Небесни същества умоляват човешките сърца, носят на този тъмен свят светлина от небесните дворове. Чрез нежна и търпелива служба те действат върху човешкия дух, за да доведат грешните до приятелство с Христос, което е по-близо, отколкото те осъзнават. (Копнежът на вековете, с.21, гл. 1, Параграф 6)

И Господ отвори очите на слугата, та видя и ето, хълмът бе пълен с огнени коне и колесници около Елисей. Войската от небесни ангели бе застанала между Божия служител и въоръжената група. Тя бе дошла с голяма сила, но не да унищожи или да изиска поклонение, а да застане около слабите и безпомощни Господни служители. (Пророци и царе 1 с. 256, гл. 21, Параграф 7)

Как ангелът Господен е поразил асирийската войска? Никъде не се казва той да ги е изгорил с огън от небето, с камъни, градушки или по някакъв друг насилствен начин. Появата на небесният ангел пред асирийците предизвиква в тях съкрушителен за техния адамов ум духовен и емоционален стрес. Блясъка, славата и изобличаващата светост на ангела ги разтърсва и физически. Изобличената за греховете им съвест разстройва нервната им система и телесни физиологични функции, което води до смърт. Бог иска да спаси и евреите и асирийците, но докато едните търсят Бог за помощ и закрила, другите се закоравяват в бунта си против Създателя, което довежда до сътресението от срещата им с ангела Господен, срив в имунната им система, жизнените им функции и последваща от това смърт. Ако бяха се спрели, смирили и покаяли, както жителите на Ниневия резултатът щеше да бъде коренно различен. (Йона 3-та глава) Ако някой все още се колебае за този отговор нека веднага да погледне към кроткия, смирен, милостив и ненасилствен Божи Син Христос Който отново заявява: „Който е видял Мене видял е Отца.“ (Йоан 14:9)

Бог никога не убива децата Си нито лично, нито изпраща ангелите Си да убиват („мокри поръчки“) и да унищожават когото и да било. Това вършат само Сатана, демоните и безумните грешни човеци.

Защото нито Отец, не съди никого... (Йоан 5:22)

А и Бог не отнема живот... (2Царе 14:14)

Бог не унищожават никого. Всеки който е унищожен, ще е унищожил себе си. Всеки който задушава увещанията на съвестта, сее семената на неверието и те ще дадат сигурна жетва. (Притчи Христови – гл. 6, Пар. 10)

УНИЩОЖАВАНЕТО НА КОРЕЙ, ДАТАН, АВИРОН И ОСТАНАЛИТЕ БУНТОВНИЦИ

Историята е записана в шестнадесета глава на книгата Числа. Да я проследим с минимални съкращения:

А Корей, син на Исаар, син на Каат, Левиевия син и Датан и Авирон, синове на Елиав, и Он, син на Фалет, Рувимови потомци, като си взеха хора, се вдигнаха против Мойсей с двеста и петдесет души от израилтяните, първенци на обществото, избрани за съветници, именити мъже. И така, събраха се против Мойсей и против Арон и им казаха: Стига ви толкова! Цялото общество е свято, всеки един от тях, и Господ е сред тях. А защо възвисявате себе си над Господното общество? А Мойсей, като чу това, падна на лицето си и говори на Корей и на цялата му дружина: утре Господ ще покаже кои са Негови и кой е свят, и кого ще направи да се приближи до Него. Онзи, когото Той избере, ще направи да се приближи до Него. Това направете: Корей, и цялата ти дружина, вземете си кадилници, сложете в тях огън и тамян пред Господа утре; и когото Господ избере, той ще бъде свят. Стига толкова и на вас, Левиеви синове. И Мойсей каза на Корей: Чуйте сега, вие, Левиеви синове: Малко ли ви е това, че Израилевият Бог отдели вас от Израилевото общество и ви направи да се приближавате до Него, за да вършите службата на Господната скиния и да стоите пред обществото, за да им служите? Той те направи да се приближиш до Него и заедно с тебе всичките ти братя, Левиевите синове; а искате ли и све-

ценството? Така, че ти и цялата ти дружина сте се събрали против Господа; защото кой е Арон, за да роптаете против него? И Мойсей изпрати да повикат Датан и Авирон, Елиавовите синове; а те отговориха: Няма да дойдем. Малко ли е това, че си ни извел от земята, в която текат мляко и мед, за да ни измориш в пустинята, а още и владетел ли искаш да направиш себе си над нас? При това ти не си ни довел в земя, където текат мляко и мед, нито си ни дал да наследим ниви и лозя. Ще извърташ ли очите на тези хора? Няма да дойдем. Тогава Мойсей се разсърди много и каза на Господа: Не поглеждай благосклонно на приноса им; аз не съм взел нито един осел от тях и на никого от тях не съм сторил зло. Мойсей каза на Корей: Утре ти и всички, които си събрал, да се намерите пред Господа – ти и те, и Арон; и вземете всеки кадилницата си, сложете в тях тамян и занесете пред Господа всеки кадилницата си, двеста и петдесет кадилници; също и ти, и Арон – всеки своята кадилница. И така, те взеха всеки кадилницата си, сложиха в тях огън и тамян и застанаха пред входа на шатъра за срещане заедно с Мойсей и Арон. Корей събра против тях цялото общество пред входа на шатъра за срещане; и Господната слава се яви на цялото общество. Тогава Господ говори на Мойсей и Арон: Отделете се от това общество, за да ги изтребя в един миг. А те паднаха на лицата си и казаха: О, Боже, Боже на духовете на всяка твар! Ако един човек е съгрешил, ще се разгневиш ли на цялото общество? Тогава Господ говори на Мойсей: Кажете на обществото: Отстъпете от жилищата на Корей, Датан и Авирон. И така, Мойсей стана и отиде при Датан и Авирон; след него отидоха и Израилевите старейшини. Мойсей говори на Обществото: Отстъпете, моля ви се, от шатрите на тези нечестиви хора и не се

допирайте до нищо тяхно, за да не погинете сред всичките им грехове. И така, те навред отстъпиха от жилищата та Корей, Датан и Авирон; а Датан и Авирон излязоха и застанаха при входовете на шатрите си с жените си и малките си деца. А Мойсей каза: От това ще познаете, че Господ ме е изпратил да извърша всички тези дела и че не ги правя от себе си: ако тези хора умрат, както умират всички хора, или ако им се въздаде, както се въздава на всички хора, то Господ не ме е изпратил; но ако Господ направи нещо ново – ако земята отвори устата си и погълне тях и всичко, което е тяхно, и те слязат живи в ада, тогава ще познаете, че тези хора презряха Господа. След като той изговори всички тези думи, земята се разпукна под тях. Земята отвори устата си и погълна тях, домашните им, всички Корееви хора и целия им имот. Те и всичко тяхно слязоха живи в ада, земята ги покри и те погинаха сред обществото. А целият Израил, които бяха около тях, побегнаха, като извикаха: Да не погълне земята и нас. И огън излезе от Господа и погуби онези двеста и петдесет мъже, които принесоха тамяна... А на следващия ден цялото общество израилтяни възроптаха против Мойсей и Арон: Вие избихте Господния народ. Но когато обществото се беше събрало против Мойсей и Арон, погледнаха към шатъра за срещане и видяха, че облакът го покри и Господната слава се яви. Мойсей и Арон дойдоха пред шатъра за срещане. И Господ говори на Мойсей: Оттеглете се от това общество, за да ги погубя в един миг. Но те паднаха на лицата си. Тогава Мойсей каза на Арон: Вземи кадилницата си, сложи в нея огън от жертвеника и сложи в него тамян, и иди скоро в обществото, и направи умиловение за тях; защото гняв излезе от Господа и язвата започна. И така, Арон взе кадилницата

си, както каза Мойсей, и се завтече сред обществото; а язвата беше започнала между народа; той сложи тамяна и направи умилоствивение за народа. А като застана между мъртвите и живите, язвата престана. Умрелите от язвата бяха четиринадесет хиляди и седемстотин души, освен онези, които умряха от Кореевия бунт. И Арон се върна при Мойсей до входа на шатъра за срещане, защото язвата престана.

Прочитайки тази история всеки адамов грешен потомък, включително и християнин, съвсем уверено ще каже, че Бог напълно заслужено е унищожил всички тези бунтовници. Това е сатанинската правосъдна система внедрена в ума и начина на мислене на Адам и всичките му потомци. И християни и атеисти и езичници са напълно доволни от едно такова правосъдие. Но такъв ли е Бог наистина и такава ли е Неговата справедливост и правосъдна система? Веднага тук се появяват думите на Бог:

Защото Моите помисли, не са като вашите помисли, и Моите пътища като вашите пътища... Ти си помислил, че Съм съвсем подобен на тебе, но Аз ще те изоблича...

Ето го отново и безпогрешният „ключ“ за отключването и разбирането на всички Библейски истории в които се говори за насилие и убиване на хора и живи същества от страна на Бог.

Кроткият и милостив Исус категорично заявява на всеки човек:

Който е видял Мене, видял е Отец.“ „Аз и Отец сме едно.“ „Аз не върша нищо от себе Си...“ Каквото ми е заповядал Отец това говоря и това върша. „... което Той заповяда е вечен живот... (Йоан 12:50)

Може ли някой да обвини Христос в лъжа относно тези Негови думи. Ако човек чете тези истории през своя изкривен поглед и поразен начин на мислене ще твърди, че Бог е прав и убива всеки непокорен грешник, но ако ги чете през обектива и призмата на Исусовия характер и живот разкрит в Евангелията, тогава ще може да види какъв наистина е Бог и ще може да се новороди истински и преобрази по същия този образ – „по Божий образ и подобие“ с „ум и характер Христов“. Само тогава той ще може да бъде напълно възстановен от греха и да стане годен за завръщане в Божието царство. Няма друг начин освен чрез Христос Библията да бъде разбрана по правилен начин и да послужи на всеки за спасение. Когато четем текстове в които се казва, че Бог убива и изстребва грешници, това е едно огледало, на собственото ни мислене, желание, и сатанинско правосъдие, което няма нищо общо с Божието. Грехът ужасно е заслепил човешкия ум и той вижда Бога точно както себе си. Приписва, проектира своите извратени и убийствени мисли и качества върху Бога. Това е дяволско мислене и правосъдие, от което Бог иска да ни освободи и избави, за да можем да се спасим. Исус казва: „вие сте от баща дявола...(Йоан 8:44) Поради греха ние имаме мисленето на врага. Всичко при грешника е обърнато с главата надолу. За да се спаси човек, трябва нещата (мисленето и ума) да бъдат напълно променени, възстановени и поставени на правилното им място и положение. В противен случай резултатът е измама, себеизмама, погубване и вечна смърт.

Бог ли е унищожил Корей, Датан, Авирон и останалите бунтовници? Щом дори „Бог не съди никого“ кой тогава е поразил тези хора? Когато хората се разбунтуват и отхвърлят Бога, Той повече не може да ги защитава насила от атаките на Сатана. Той със скръб, мъка и сълзи, извърща лицето си и оттегля ангелската или личната Си защита от бунтовниците. Появява се процеп, пролом, вход и достъп на Сатана до човеците и той с голямо удоволствие ги уни-

щожава, (по различни начини, както например при Йов) като в същото време прехвърля и приписва тези действия на Бога. И грешника разбира се в поражения си и деградирал ум си мисли точно това и той отново още повече започва да се страхува и намразва Бога. Другият начин по който грешници биват унищожавани е когато с безкрайните си грехове, недоволство, мърморене натрупват напрежение в земните елементи, които във върхов момент реагират и „избълват или поглъщат“ жителите си, точно както земята се е разтворила и е погълнала домовете на бунтовниците Корей, Датан и Авирон. Бог чрез Христос задържа тези сили с надеждата грешниците да се осъзнаят и покаят, но ако това не се случи Той не може повече да ги задържа и ги отпуска. Самите земни елементи, чиято хармония, равновесие и сплотяване е нарушена от човешките грехове експлодират и унищожават нарушителите подобно при Содом и Гомор. Бог няма никаква вина за това. Сатана и грешниците са причината за всичко това. Апостол Павел е записал: „... и Той е преди всичко, и чрез Него всичко се сплотява.“ (Колосяни 1:17) Бог чрез Исус хармонизира и сплотява всичко, (физическо, материално и духовно) а греха, Сатана и грешниците са тези които разрушават и природата и себе си.

И няколко цитата от „Духа на пророчеството“:

Сатана обвиняваше Бог, че притежава качествата, които той самият притежава. Христос дойде в този свят, за да разкрие какъв действително е Божият характер. Той представя съвършено Отец. Неговият живот и безгрешност, изживени на тази земя в човешко естество, са едно пълно опровержение на сатанинското обвинение срещу характера на Бога. (Библейско изучаващо училище, 1-ви октомври, 1902г.)

Употребата на сила противоречи на принципите на Божието управление. Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със запо-

вед; тя не се печели със сила и власт. Само любовта пробужда любов. (Копнежът на вековете, с. 22, гл. 1, Пар. 9)

Бог не може, според славата на собственото Си име, да защити онези, които действат в противоречие с волята Му. (Свидетелства към църквата, т. 8, Част втора – Често повтаряни съвети – Параграф 7)

В този век се показва повече от едно обикновено презрение към Бога. Хората са достигнали една степен на нахалство и непослушание, която показва, че чашата на нечестия им е почти пълна. Мнозина доста са прекрачили границите на милостта. Скоро Бог ще покаже, че наистина е живият Бог. Той ще каже на ангелите, „Не воювайте вече срещу Сатана, когато се стреми да унищожавя. Нека прояви злобата си върху децата на непослушанието; защото чашата на нечестия им е пълна. Те са напредвали от една степен на нечестие към друга, добавяйки ежедневно към беззаконието си. Вече няма да се намесвам и да преча на унищожителя да извършва делото си. (Ривю енд Херълд – 17-ти септември, 1901г.)

В горните текстове пределно ясно се вижда кой е насилникът и унищожителят и кой е защитникът и Спасителят.

УБИВАНЕ С КАМЪНИ

Не само в Стария, но и в Новия Завет има описани случаи на наказания над провинили се хора посредством метода – „убиване с камъни“. Такива текстове за повърхностния читател (с насилствена наказателна правосъдна система в ума) са приемани буквално, като заповеди от Бога въпреки, че Божията заповед от Декалога гласи: „Не убивай!“ (Изход 20:13) и въпреки, че подобно наказание е отвратително и ужасяващо дори и за невярващи хора. Може ли такъв Бог да привлича с любов човешките сърца към Себе си?

По информации от интернет по този въпрос се вижда, че „убиване с камъни“ се практикува и днес основно в страни от исляма и Китай. Ето какво е записано в Уикипедия:

Убийството с камъни е начин на екзекуция, при която група хора хвърлят камъни, по екзекутирания докато той умре. При този вид екзекуция няма отделен палач и не може да се определи кой от участниците е причинил смъртта на екзекутирания. За сметка на това смъртта настъпва бавно, поради което в съвременната Западна култура убийството с камъни се смята за мъчение. Тъй като е описано в Шериата, то продължава да се практикува като легална форма на екзекуция в редица мюсюлмански страни – Бруней, Ирак, Иран, Йемен, Катар, Мавритания, Обединените арабски емирства, Саудитска Арабия, Сомалия, Судан и части от Индонезия, Нигерия и Пакистан.

По данни на „Амнести интернешънъл“ от 2013г. в наше време в 11% от страните в света все още се практикуват този вид екзекуция.

Откъде води началото си всичко това и кой е неговият

източник и автор? Да погледнем няколко Библейски случая по въпроса:

Тогава синът на една израилтянка, чийто баща беше египтянин, излезе от израилтяните; и синът на израилтянката и един израилтянин се караха в стана. Синът на израилтянката хулеше Господното име и проклинаше. И го доведоха при Мойсей. (А името на майка му беше Саломита, дъщеря на Даврий, от Дановото племе.) И го сложиха под стража, докато Господ им съобщи какво да му сторят. Господ каза на Мойсей: Изведи вълн от стана, който беше проклинал; и всички които са го чули, нека сложат ръцете на главата му и цялото общество нека го убие с камъни. И заповядай на израилтяните: Който проклина против своя Бог, ще носи греха си. Който похули Господното име, да бъде умъртвен; цялото общество да го убие с камъни; бил той чужденец или местен, като похули Господното име, да бъде умъртвен. Който убие някой човек да бъде умъртвен... Счупено за счупено, око за око, зъб за зъб... И така, Мойсей каза на израилтяните; и те изведоха вълн от стана онзи, който беше богохулствал, е го убиха с камъни; израилтяните сториха, както Господ заповяда на Мойсей. (Левит 24:10-23 със съкращения)

Бог ли наистина е измислил убиването с камъни, като метод за екзекуция на провинили се хора, както четем в горния текст? Библията дава този отговор:

Но Мойсей каза: Не е правилно да направим така, защото ние ще жертваме на Господа, нашия Бог, онова от което египтяните се гнусят, и ако жертваме пред очите на египтяните, онова от което те се гнусят, няма ли да ни избият с камъни? (Изход 8:26)

Египтяните са практикували убиването с камъни, когато някой е похулил техните многобройни езически богове. През дългото си робство в Египет евреите са възприели тази практика и са започнали и те да я прилагат. Убиването с камъни е било използвано не само в Египет, но и от други Източни народи от древността. Това обаче няма нищо общо с Божието правосъдие и характер, за който се казва, че „Бог не съди никого.“ Това е принципът на огледалото. Каквото човек си мисли и отсъжда както за други, така и за себе си това и получава. Това е човешка и сатанинска, а не Божия присъда. Човекът сам определя и се осъжда с мислите и с думите си:

... защото помислите им или ги осъждат или ги оправдават. (Римляни 2:15)

Не съдете, за да не бъдете съдени. (Матей 7:1)

Исус казва чрез притчата:

Господарят му казва: От устата ти ще те съдят, зли слуго. Знаел си, че съм строг човек, който задигам това, което не съм положил, и жъна което не съм сял. (Лука 19:22)

Защото с каквото отсъждане съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:2)

Исус казва: „Вие съдите по плът, Аз не съдя никого“ (Йоан 8:15)

Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда. (Яков 2:13)

Аз и Отец едно сме. (Йоан 10:30)

Който е видял Мен, видял е Отца... (Йоан 14:9)

/// Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина. (1Йоан 1:5)

И два цитата от Духа на пророчеството:

/// В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, не е възможно на грешника да бъде простено. Всеки грях трябва да получи своето наказание, твърдеше Сатана, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. (Е.У. Животът на Исус, гл. 79, стр. 428, 1992г.)

/// Сатана ще бъде съден според собствените си идеи за справедливост. Неговата молба беше всеки грях да получи своето наказание. Ако Бог прости наказанието, каза той, Той нямаше да е Бог на истината и справедливостта. Сатана ще понесе присъдата, каквато според него Бог трябва да извърши. (Е.У. Писмо 12, Ръкопис 111, пар. 40, 1897г.)

В тези текстове са представени двете правосъдни системи и идеи за справедливост. Тази на Сатана която е извратена, отровна и насилствена и тази на Бога. Те са диаметрално противоположни. Сатанинската (която е инжектирана в ума на грешниците практикувана и до днес) е че всеки грях трябва да бъде наказан. Че ако има прощение това не е справедливост. Че милост и справедливост са разделени и несъвместими. Точно това обаче е Божията справедливост. Те вървят заедно. Божията справедливост е именно милост и прощение. При Него няма разделение. Това е което много трудно и до днес се проумява от всички грешници, включително и от християните. Това обаче е изключително важна истина, която ако не бъде разбрана

и възприета застрашава самото спасение на всеки християнин и човек. Който мисли, че Бог наказва, насилва и убива или заповядва убийства е все още е с „люспи на очите“, мрак и духовно „покривало“ на главата и ума. Той не познава Бога какъвто е реално и в действителност, а е измамен и съответно не може да се преобрази по „Божий образ и подобие“ Такъв човек не е годен за Божието царство. В небесното царство няма да влезе „нищо нечисто“. Вярването и мисленето, че Бог е насилствен и наказва и убива непослешните е нещо изключително „нечисто“, „мерзост“, извратено, сатанинско, оскверняващо и обидно за светия, милостив и любящ небесен Баща. Никой с такава изопачена вяра и мислене няма да влезе в Божието царство на любовта.

Всяка мисъл за насилие и убийство не е християнство, но е сатанизъм, езичество и духовна тъмнина.

Да погледнем и в историята описана в Евангелието от Йоан осма глава за случая на жената хваната в прелюбодеяние. Обвинителите ѝ искат да я осъдят и същевременно да изпитат Исус, за да могат и Него да обвинят в нарушение. Ето и самата история:

А Исус отиде на Елеонския хълм. И рано сутринта пак дойде в храма; и целият народ идваше при Него и Той седна и ги поучаваше. И книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодеяние, и като я поставиха наред Му казаха: Учителю, тази жена бе хваната в самото дело на прелюбодеяние. Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво ще кажеш за нея? И това казаха да Го изпитат, за да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст по земята. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък по нея. И пак се наведе надо-

лу и пишеше с пръст по земята. А те, като чуха това, разотидоха се един по един, като се почна от по-старите, та до последните; а Исус остана сам с жената, която стоеше напред. И когато се изправи, Исус ѝ каза: Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече. (Йоан 8:1-11)

Обвинителите на жената се позовават на закона на Мойсей и искат тя да бъде убита с камъни. Но Исус им казва - който е безгрешен пръв да хвърли камък по нея. Никой не посмява защото всички те прекрасно знаят, че са затънали в грехове, особено по-старите и един по един напускат мястото на съдилището. Те не се покаяват пред Исус, с което се самоосъждат и обричат на погубление в греховете си. Ако бяха се покаяли и поискали прошка, такава щеше да им бъде дадена. Исус не изрича нито дума на осъждане против тях. Тяхната сатанинска наказателна правосъдна система внедрена в умовете им от Сатана и по наследство от Адам ги осъжда. Те сами стават собствените си съдии, а не Бог. „С какъвто съд съдите с такъв ще ви съдят.“ В края и Сатана ще бъде осъден от собствения си съд който сам Той е измислил, а не Бог. Беззаконието му по естествен начин ще се върне и стовари върху собствената му глава.

Това е най-справедливият съд който може да съществува. Тези закони от Стария Завет, звучащи по такъв начин като че ли Бог ги заповяда, и че това е Неговата справедливост, характер и правосъдна система. Но това е поради факта, че човеците в тези времена са толкова дълбоко поразени от греха, че не са способни и в състояние да възприемат нещо различно от наказания и смърт. И на ум не им минава мисъл за прощение. Тези закони изразяват човешкото мислене, правосъдие и изкривен характер, а не Божия, но по друг начин те не могат да бъдат достигнати (освен чрез „огледалото“ – Яков 1:23) в това си трагично

адамово състояние. В това „огледало“, те виждат собственото си грозно лице, а не Божието. Те приписват-проектират собствения си съд върху Бога. За да се осъзнаят и спасят, те трябва да погледнат към Исус и виждайки огромната разлика в двата характера, да се покаят, смирят, за да бъдат променени, по Образа на Христос, Който съвършено точно и пълно отразява и изявява характера на Своя Отец – Бог.

Всеки човек на тази земя се ражда с болен и увреден от греха ум и начин на мислене. С изкривена представа за Бога. С изопачена, сатанинска, насилствена и наказателна правосъдна система. Това е самият грях, резултатът от който е смърт. Цар Давид е осъзнал това, когато казва: „В грях ме зачна майка ми.“(Псалм 51:5) Хората си мислят, че са здрави без да осъзнават, че всъщност още от раждането си са смъртоносно духовно болни и спешно се нуждаят от спасително лечение. За да може човек да се спаси трябва този болен и увреден ум да бъде излекуван, променен и възстановен чрез силата на Божия Дух. Исус казва: „Трябва да се родиш отново“ Човек по никакъв начин със свои сили не може да извърши това. Както един хищник колкото и да се напъва не може да стане тревопасно животно и да пасе трева, така и никой грешник без външната намеса на Твореца – Бог (чрез Исус) не може да извърши това изцеление и спасителна промяна на ума. Бог е дал наредби, които не са по негова воля, но това се е наложило поради факта, че по друг начин Той не може да достигне грешника, и постепенно да го изведе от окаяното му мисловно и смъртоносното духовно състояние. Пророк Йезикиил е записал това:

/// Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха
 /// добри, и закони, чрез които нямаше да живеят.
 /// (Йезекиил 20:25)

Ако човекът богохулник доведен пред Мойсей беше поискал прошка, тя щеше да му бъде дадена. Но нито през

неговия ум нито през ума на народа е минала подобна мисъл. Поради своя собствен съд той се е самоосъдил, и поради същото мислене на народа е бил осъден и убит с камъни.

Това всъщност е правосъдната система на цялото човечество от грехопадението и до наши дни, което Исус се опитва да промени, за да бъдат хората просветлени, променени и спасени от греха и смъртта. Това е „виното на Вавилон“, езичеството, „мерзостта на запустението“. Апостол Йоан е записал думите на Исус за това трагично човешко мислене и състояние на ума:

Защо не разбирате онова, което говоря? Защото не можете да слушате Моето учение. Ваш баща е дяволът и вие желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не устоя в истината. Когато говори лъжа, той говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата. (Йоан 8:43-44)

Сатана е автор на смъртта. (Е.У. Вяра и дела, с.73, параграф 4)

Всеки човек, който иска наказания и смърт е от „баща дяволът.“ Това не е Божият съд и характер.

Исус казва: „... иде князът на този свят, той няма нищо в Мене“ (Йоан 14:30).

Ето контраста между адамовия съд и характер и този изречен и изявен от Божия Син – Христос в така наречената Планинска проповед:

...Защото ви казвам, че ако вашата праведност, не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в небесното царство... Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб“ А пък Аз ви казвам: Не се противете

на злия човек; но ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата... Чули сте, че било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си“ Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата; защото той прави слънцето Си да изгрява и над злите и над добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец. (от Матей 5-та глава)

Да погледнем и още една история за убиване с камъни:

... Твърдоглави и с необрязано сърце и уши! Вие винаги се противите на Светия Дух; както правеха бащите ви, така правите и вие. Кого от пророците не гониха бащите ви? А при това и избиха онези, които предизвестяваха за идването на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци, вие които приехте закона чрез ангелско служение и не го опазихте. А като слушаха това, сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби към него. А Стефан, изпълнен със Светия Дух, погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бога; и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син, Който стои отдясно на Бога. Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха си ушите и като един се хвърлиха върху него. И като го изтласкаха вълн от града, хвърляха камъни по него. И свидетелите сложиха дрехите си при краката на един млад мъж на име Савел. И хвърляха камъни върху Стефан, който призоваваше Христа с думите: Господи Исусе, приеми духа ми. И като коленичи, извика със силен глас: Господи не им

/// зачитай този грях. И като каза това, заспа. (Деяния на апостолите 7:51-60)

Казва се, че дякон Стефан е бил изпълнен със Светия Дух когато е изговарял изобличенията към евреите. А те вместо да се покаят, се изпълват с гняв и го убиват с камъни. Същият гняв с който крещят пред Пилат за Исус: „Разпни Го!“ Последните думи на Стефан са показателни, за неговия милостив и преобразен от Духа характер: „Господи не има зачитай този грях!“ Всяко убийство е нарушение на Божия закон – характер и е грях, независимо дали това е разпъване на кръст или убиване с камъни. Исус също извиква преди смъртта Си: „Господи прости им защото не знаят какво вършат!“ Всеки който иска насилие, въздаяние, наказание и смърт изявява сатанинският характер и не знае какво върши. Заповедта ясно казва: „Не убивай!“ И Бог никога не нарушава собствената Си заповед и закон. Време е хората включително и християните да прогледнат по този спасителен въпрос. В противен случай те не могат да се преобразят по истинския ненасилствен Божий характер и да се спасят. С изопачен и изискващ наказания ум и характер, те не са годни и не могат да влязат в Божието царство.

Ето два цитата по въпроса кой упражнява насилие:

/// Постъпките на Сатана срещу управлението на Бог и защитата му на онези, които са на неговата страна, бяха постоянно обвинение срещу Бога. Мърморенията и оплакванията му бяха безпочвени; и въпреки това Бог му позволи да развие своята теория. Бог можеше да унищожи Сатана и всичките му симпатизанти толкова лесно, колкото човек може да вземе камъче и да го хвърли на земята. Но по този начин щеше да даде ПРЕЦЕДЕНТ ЗА УПРАЖНЯВАНЕ НА СИЛА. Цялата подчиняваща сила се намира само при управлението на Сатана. ГОСПОДНИТЕ ПРИНЦИПИ НЕ

СА ОТ ТАКЪВ ПОРЯДЪК. Той не можеше да работи по тази линия. Той не би дал и най-малкото насърчение на никое човешко същество да се постави над Бог и се настрои над друго човешко същество, чувствайки се на свобода да му причини ФИЗИЧЕСКО ИЛИ ПСИХИЧЕСКО СТРАДАНИЕ. ТОЗИ ПРИНЦИП Е ИЗЦЯЛО ОТ ТВОРЕНИЕТО НА САТАНА. {RH 7 септември 1897, ал. 7}

Божиите принципи не са от този тип. Всяка насилническа власт се намира под сатанинското управление. Бог не желае да действа по този начин. Той ни най-малко не би насърчил кое да е човешко същество да се постави за Бог над друго човешко същество и да му причинява умствено или физическо страдание. Този принцип е изцяло творение на Сатана... (Ръкопис 57, 1896. Ръкописи. Т. 18)(Триумфация Христос, 7.01)

Хората могат да се преобразят единствено когато гледат истинският характер на Бога разкрит съвършено в живота на Христос.

Докато хората не познаят Бога, така както Го е разкрил Христос, те никога няма да оформят характер според божественото подобие, и затова и никога няма да видят Бога. (Ривю енд Херълд, 9-ти март, 1897, параграф 10)

И още цитати от Духа на пророчеството относно истинският Божи характер разкрит на човеците видимо и съвършено от Сина Христос:

Синът на Бога дойде на тази земя, за да разкрие на хората характера на Отец. За да може да се научат да Му се покланят в дух и истина. Той дойде да засее света с истина... Светлината която осветлява всеки човек, който идва в света – всяка фаза на истината беше явена в Него. (Съвети към

родители, учители и ученици - с 28, параграф 2)

Бог не е оставил нищо ненаправено, което е можел да направи за нас. Той даде един съвършен пример за Своя характер в характера на Своя Син; и работата на Христовите последователи е като наблюдават несравнимото превъзходство на Неговия живот и характер, да израстват в Неговото подобие. (Ривю енд Херълд, 15-ти февруари, 1898г.)

Сатана обвиняваше Бог, че притежава качествата, каквито той самият притежава. Христос дойде на този свят, за да разкрие какъв действително е Божият характер. Той представя съвършено Отец. Неговият живот и безгрешност, изживени на тази земя в човешко естество, са едно пълно опровержение на сатанинското обвинение срещу характера на Бога. (Библейско обучаващо училище, 1-ви октомври, 1902г.)

Бог никога не използва насилие, а само с убеждение и силата на любовта. Злото не може да бъде победено с физическо или психическо насилие или тормоз. Исус казва чрез апостол Павел на всеки грешник, християнин и човек:

Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто. (Римляни 12:21)

Ето какво е записал пророк Михей за Божият характер:

Кой е Бог като Тебе, Който прощава беззаконие и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост. Отново ще се смили над нас, ще стъпче беззаконията ни; и Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини. Ще покажеш вярност към Яков и милост към Авраам, както си се клел на бащите

≡ ни в древните дни. (Михей 7:18-19)

ЗМИЯТА НА ВЪРЛИНАТА

Този случай и до днес предизвиква недоумение в християнския свят. Как може змия (символ на Сатана), а не агне (символ на Христос) да бъде издигната и представена, като средство за спасение от смъртта? Да проследим записаното в Библията:

А когато отпътуваха от планината Ор по пътя по пътя към Червеното море, за да обиколят Едомската земя, народът излезе от търпение в душата си поради пътя. И народът говори против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова Господ изпрати между народа змии-усойници, които хапеха народа, и измря много народ от Израил. Тогава народът дойде при Мойсей и каза: Съгрешихме затова, че говорихме против Господа и против тебе; помоли се на Господа да махне змиите от нас. И Мойсей се помоли за народа. А Господ каза ва Мойсей: Направи си от мед една змия усойница и я сложи на висока върлина; и всеки ухапан, като погледне към нея, ще остане жив. И така, Мойсей направи медна змия и я сложи на най-високата върлина; и когато змията ухапеше някого, той като погледнеше към медната змия, оставаше жив. (Числа 21:4-9)

Откъде идва идеята за направата на макет, подобие на нещо което тормози, мъчи или убива човека, като средство за омилостивяване на разгневени богове, и дар за изцеление и спасение? Това не е нищо друго освен езическо мислене и практика. В Стария завет има описан подобен случай:

А филистимците, като плениха Божия ковчег, го занесоха в Евенезер в Азот. И филистимците взеха Божия ковчег и го внесоха в храма на Дагон, и го поставиха до Дагон... Но ръката на Господа натежа над азотците и Той ги изстреби, и порази с хемороиди тях, Азот и околностите му. След като азотските мъже видяха, че работата е такава, казаха: Ковчегът на Израилевия Бог няма да стои между нас, защото ръката Му тежи върху нас и върху бога ни Дагон... А мъжете които не умряха, бяха поразени с хемороиди; и викът от града се издигна до небето. Господният ковчег стоя във Филистимската земя седем месеца. Тогава филистимците повикаха жреците и прорицателите и казаха: Какво да направим с Господния ковчег? Кажете ни как да го пратим на мястото му? А те отговориха: Ако изпратите ковчеза на Израилевия Бог, не го изпращайте празен, а непременно му отдайте принос за вина; тогава ще оздравеете и ще узнаете защо ръката Му не се е оттеглила от вас. И те запитаха: Какъв принос за вина трябва да Му отдадем? А те казаха: Пет златни хемороида и пет златни мишки, според числото на филистимските началници, тъй като същата язва беше върху всички вас и върху началниците ви. Затова направете подобие на хемороидите и на мишките, които повреждат земята ви; и отдайте слава на Израилевия Бог, та дано Той улекчи ръката Си над вас, над боговете ви и над земята ви... (1Царе 5:1-2, 6,7,12; 6:1-5)

Тази езическа практика явно е била известна на евреите и Бог я е използвал, за да ги достигне в тяхното поразено мислене, за да ги спаси дори в това им трагично духовно състояние – чрез поглеждането към метална (медна, месингова или бронзова) змия издигната на върлина.

Бог ли е изпратил отровните змии като наказание да

хапят израилтяните, които постоянно са роптаели и мърморели против Бога и Мойсей?

Ето отговор от Духа на пророчеството:

Закриляни от Божествена сила, израилтяните не осъзнаваха безбройните опасности, които непрекъснато ги заобикаляха. В неблагодарността и неверието си бяха пожелали смъртта и сега Господ я допусна. Отровните змии, които населяваха пустинята, бяха наречени горителни змии поради страшното им ужилване, което предизвикваше силно възпаление и бърза смърт. Когато закрилящата ръка на Бог се оттегли от Израил, мнозина бяха нападнати от тези отровни твари. (Патриарси и пророци, гл. 38, Пътуването около Едом, стр. 292, бълг. изд. 1996г.)

Бог винаги закриля грешниците срещу атаките на Сатана, но когато те роптаят и Го отхвърлят, Той е принуден да оттегли защитата Си и да остави бунтовниците да понесат последиците от собствения си избор, безумие и грехове. Решенията и вината си е тяхна, а не на Бог.

Защо тази змия на върлината не е златна, например или пък да изобразява агне? Това е, защото мисленето на евреите по това време е такова – бронзово, езическо. Бог се опитва да ги достигне в това им трагично състояние. В умовете им е сатанинската правосъдна наказателна система. Те знаят, че за да им бъде простено от Бог те трябва да му принасят умилостивителни жертви както е при езическите богове. На върлината е издигната змия, защото това е сатанинската наказателна правосъдна система – „змийското ухапване“ което още в Едем е вкарало ужасната си отрова в умовете на Адам и Ева и във всичките им грешни потомци. Змията на върлината е символ на Христос, защото Той ще бъде издигнат на кръст в бъдеще, като примирител и Спасител на човечеството.

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син. И всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. (Йоан 3:14-14)

...послушанието е по-приемливо от жертвата... Жертвоприношенията сами по себе си нямаха никаква стойност в Божиите очи. Те бяха предназначени да изразят покаянието за греха и вярата на приносителя в Христос, както и обещание за бъдещо послушание към Божия закон. Но без покаяние, вяра и послушно сърце жертвите нямаха стойност. (Патриарси и пророци, гл. 61, Саул отхвърлен, стр. 439, бълг. изд. 1996г.)

Змията не може да спасява, а само убива и иска жертви. Това е Сатанинското правосъдие, а не Божието, но само чрез него Бог може да ги достигне в мисленето им и да ги спаси. Бог никога не е искал жертви нито на животни, нито на хора, нито на Своя Син, за да прости на грешника. Ако Адам и Ева още в Едем бяха се покаяли и поискали прошка Бог щеше да им прости без кръв, наказания и жертви, но те вече са били отровени в мисленето си от змията и е било невъзможно (дори и до ден днешен) те да бъдат достигнати и спасени по друг начин. Ако са вярвали, внимателно слушали и прилежно следвали какво им говори Бог, щяха да бъдат избегнати огромен брой жертви и реки от пролята невинна кръв.

Ето и случая с Аврам и Мелхиседек:

И когато се върна Аврам от поражението на Ходологомор и на царете, които бяха с него, Содомският цар излезе да го посрещне в Савинската долина (която е Царевата долина). Така и Салимският цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино и го благослови, като каза: Благословен да бъде Авраам от

Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишният Бог, Който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко. (Битие 14:17-20)

Казва се, че Мелхиседек (символ на Христос) е благо-словил Аврам и е изнесъл хляб и вино. Не се споменава нищо за кръв и кръвни жертви. Това е показателно, че Бог никога не е искал кръвни жертви.

Свещенството на Христос започна веднага щом човекът съгреша. Той беше направен свеще-ник по чина на Мелхиседек. (Писма и ръкописи, том 7, Ръкопис 436, (4 юли 1891г.), пар. 5)

Ето три текста в тази посока:

Ако човекът бе опазил Божия закон, който бе даден на Адам след грехопадението му, ако Ной и Авраам го бяха опазили, нямаше да бъде нужна наредбата за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха опазили завета, символизиран с обрязването, те нямаше да бъдат въввлечени в идолопоклонство, нито пък би било необходимо да понесат живот на робство в Египет. Щяха да опазят Божия закон в умовете си и нямаше да е нужно той да бъде провъзгласен от Синай, или да се напише на каменните плочи; и ако човеците бяха изпълнявали принципите на десетте заповеди, не би имало нужда от допълнителните нареждания дадени на Мойсей. (Патриарси и пророци, гл.32, Законът и заветите, стр. 244, бълг. изд. 1996г.)

Издигането на медната змия трябваше да предаде на израилтяните един важен урок. Те не можеха сами да се спасят от фаталния резултат от отровата в раните си. Единствено Бог бе способен да ги излекува. Но от тях се изискваше

да покажат вярата си в промисъла, който Той бе предоставил. И все пак трябваше да погледнат, за да живеят. Вярата им бе приета от Бога и като гледаха към змията, те изявяваха вярата си. Знаеха, че в самата змия нямаше сила, но че тя бе символ на Христос. И по този начин пред умовете им бе представена нуждата от вяра в Неговите заслуги. (Патриарси и пророци, гл. 38, Пътуване около Едом, стр. 239, бълг. изд. 1996г.)

Евреите в своето страдание не могли да се спасят от влиянието на огнените змии. Единствено Бог можел да спаси грешния, бунтовен Израил с Неговата безгранична сила. Въпреки това, в своята мъдрост, Той не сметнал за уместно да просто престъпленията им, без да изпита тяхното покаяние и вяра. От тях се изисквало, чрез свое собствено деяние, да покажат покаянието и вярата си в осигуреното от Бога условие за възстановяването им. Те, от своя страна, трябвало да действат. Трябвало да гледат, за да живеят. Актът на гледането показвал вярата им в Божия Син, когото змията представяла. Издигането на медната змия имало за цел да научи Израил на един урок. Те били представяли своите жертви на Бога, чувствайки, че по този начин са направили голямо изкупление за греховете си. Не разчитали чрез вяра на заслугите на бъдещия Изкупител, на което приносите им били само символ. За да прилича на огнената змия, направената от мед змия, трябвало да бъде поставена в средата на лагера и издигната на една върлина. Това било с цел да се покаже на Израил, че техните приноси, сами по себе си, нямат повече спасителна стойност и сила от медната змия, която трябвало да съживи умовете им за бъдещата жертва на Божия Син. И така, техните приноси трябвало да бъдат доне-

сени със съкрушена воля и каещи се сърца, които имат вяра в достойния принос на Божия скъп Син. Никой не бил принуждаван да гледа към медната змия. Всеки можел да погледне и да живее, или невярвайки в простата разпоредба, която Бог дал, да откаже да гледа, и по този начин да умре. (Духът на пророчеството, том. 1, с. 316-317)

Библията казва: **„Отец не съди никого“, „жертва на Бога са дух съкрушен...“** Това е Божието правосъдие и характер. Те нямат нищо общо със сатанинското с Адамовото отровено такова. **„Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе...“**

Само гледайки постоянно към Исус човек може правилно да види и опознае Бога. Само тогава грешникът може да се преобрази **„от слава в слава“** и възстанови характера си **„по Божий образ и подобие“** и да стане годен за спасение и преселване в Божието царство на славата и вечността.

БОГ Е СВЕТЛИНА

Апостол Йоан е записал следното:

И известието, което чухме от Него и възвестваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. (1Йоан 1:5)

Исус също казва:

Който е видял Мене, видял е Отец... (Йоан 14:9)

Аз и Отец едно сме. (Йоан 10:30)

Може ли Христос да лъже?

Може ли Бог да е светлина и в Него да няма никаква тъмнина, ако Той упражнява насилие и наказва и убива своите творения за техни прегрешения и непослушание? Това е абсурдно. Това е сатанинското мислене и изкривено правосъдие. Такова мислене, правосъдна система и умствен духовен мрак съществува единствено в поразените от греха умове на всички адамови потомци. Веднага след грехопадението Бог започва една много трудна и бавна борба за възстановяването на човешкия ум от тази сатанинска отрова инжектирана в мисленето на Адам и Ева още в Райската градина. Тази смъртоносна отрова продължава да действа и до ден днешен, не само в атеизма и езичеството, но и в почти цялото християнство.

Защо днешния християнски свят търси и си слага покривало, както при Мойсей и не може да гледа прекрасната истина за ненасилственият характер на Бога? Защото умовете им продължават да са в духовен мрак, като съдят със сатанинската наказателна, а не с Божията милостива и прощателна правосъдна система. Те не могат както древните израилтяни да гледат красотата и блясъка на

прекрасния любящ характер на Бога, отразяван временно от лицето на Мойсей, а по-късно в пълнота от Божия Син Христос, а го виждат като светкавици, гръм и „**огън пояждащ**“.

Това е пагубно. Те не осъзнават, че съдят както Сатана, а не като Бога. Те не разбират, че това е собственото им мислене, отразено в адамовото изкривено огледало, а не това на Бога. Божието огледало е Христос, и когато гледаме към Него виждаме характера на Самия Бог. Когато иска наказания и насилствено възмездие човекът вижда сатанинското и собственото си изкривено от греха адамово лице и ум без да осъзнава този факт, приписва това антиправосъдие и характер на Бога. Това е измамно, самоубийствено и пагубно за християнина и всеки човек. Християнството трябва да прогледне и да свали люспите от очите си и покривалото от главата (ума) си, за да не погине в измамите на Сатана и самоизмамите на криещия се в храстите от страх от наказание от Бога съгрешил Адам.

Апостол Павел е записал следното по въпроса:

Защото ако това, което преминаваше, беше със слава, то много по-славно е трайното. И така като имаме такава надежда, говорим с голяма откровеност и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилтяните да гледат изчезването на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени; защото и до днес, когато четат Стария Завет, същото покривало остава без да им е открито, че то се сменя в Христос. А и до днес, при прочитането на Мойсей, покривалото лежи на сърцата им. (2Коринтяни3:11-14)

Това покривало не се отнася само до Адам, Мойсей, израилтяните и времето на Павел, но и до ден днешен „и до днес“ за целия така наречен християнски свят. Кога-

то християнството осъзнае най-после думите на Христос: „**който е видял Мене видял е Отец**“, че няма никаква разлика в характерите и правосъдието на Отец и Сина, тогава покривалото ще падне. Вавилон ще падне, мерзостта на езичеството и кръвните жертви ще падне и човеците ще станат способни и ще могат правилно да виждат и да се преобразят „**по Божи образ и подобие**“. Едва тогава ще станат годни за преселване в небесното царство на агепе любовта и да се спасят от греха и смъртта.

Апостол Павел е записал, че в небесното царство ще влезе само този който няма нито едно петно или бръчка (Ефесяни 5:27). Какво е това петно или бръчка? Това е най-вече изопачената представа за Божият характер. Мисълта, че Бог наказва и убива всеки грешник и че е различен от Христос. Такъв човек не може да бъде спасен и не може да влезе в Божието царство. Не, че Бог ще го изключи, той сам се е поставил в дисхармония и негодност за живот в Небесното царство чрез неправилният си начин на мислене, изкривена правосъдна система и дефектен характер.

„Духа на пророчеството“ също казва:

Когато човек се отвърне от човешките несъвършенства и види Исус, в характера му се извършва божествена трансформация. Той насочва окото си към Христос като към огледало, което отразява славата на Бог, и като го гледа, той се „променя в същия образ, от слава в слава, както от Господния Дух“ (2 Коринтяни 3:18). „Ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов (Римляни 8:9). (Този ден с Бога)

Огледалото Христос отразява характера на Бога, а огледалото на Адам и неговите грешни потомци, отразява, измамния, насилствен, убийствен и самоубийствен характер на Сатана. Само когато грешникът гледа към Христос,

Който напълно отразява и изявява Отец, може да се преобрази по правилният образ и да стане годен за преселване в небесното царство на славата и вечността.

Евангелист Матей е записал следното:

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят. (Матей 24:14)

Разбира ли християнския свят днес кое е „това благовестие“ и истинското Евангелие, което трябва да се проповядва по целия свят преди Пришествието на Исус Христос?

Разбира ли кой е този ангел (четвърти) от Откровение 18-та глава?

След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята бе осветена от неговата слава. (Откровение 18:1)

Истинското Евангелие е това, че Бог е агапе любов и в Него няма никакво насилие. Бог никога не е бил разгневен на хората и никога не се е нуждаел и не е искал умиловителни жертви нито на хора, нито на животни, нито на Своя Възлюбен Син. Това не е нищо друго освен езичество и сатанинска измислица за мъчения и наказание нямаща нищо общо с Бога. Разпъването на кръст е срамна и за християните езическа практика. Бронзовата змия на вършината издигната в пустинята от Мойсей е далечен предобраз на кръста на Христос. Това е изобретение на Сатана. Бог обаче в мъдростта си използва това грешно мислене на юдеите и грешните човеци изобщо, за да може да ги достигне в това им трагично духовно, езическо „бронзово“ състояние и постепенно да ги измъкне, и насочи към „златото“ блестящо в Светая Светих и сиянието на „шекината“ да ги просветли и спаси. Просто не е имало друг начин грешникът да бъде достигнат и спасен. Точно поради

този факт и жертвата на Исус на кръста, въпреки че не е била изисквана от Бога е била неизбежна. Грешникът в поразеното си умствено състояние се е нуждаел от такава заместническа и изкупителна жертва, за да повярва, че му е простено и да се спаси. Бог никога не се е нуждаел от жертви, наказания, заместничества и изкупления, за да прости, а само признаване на греха, покаяние и „**дух съкрушен**“. Бог не е търговец като Сатана (Йезекиил 28:18) и не се занимава с търговия и сделки. Той е Източникът на всичко съществуващо във вселената и не се нуждае от нищо. Той само дава (Деяния 17:25), а не взема. Бог не се нуждае от ходатайство и умилостивяване, „**защото Сам Отец ви люби**“ (Йоан 16:27) „Отец не съди никого“ (Йоан 5:22), „**Бог е любов**“ (1Йоан 4:8). Как може да бъде умилостивяван някой, който не е разгневен и е източникът на любовта и милостта във Вселената? Това е нелепо и абсурдно. Това е езичество и сатанинско правосъдие, което съществува само в ума на грешниците, и те се нуждаят от умилостивение, и промяна на мисленето, а не Бог. Исус е наречен Ходатай (Посредник) в смисъл, че е дошъл да представи видимо на грешниците истинският характер на Своя Отец, за да могат да прогледнат от сатанинските заблуди и адамови самозаблуди и да се спасят, а не, че Той с жертвата Си изкупува, разубеждава и умилостивява Бога, да не наказва и убива бунтовните човеци. Това вероятно е много твърда за преглъщане от християните духовна храна, както казва апостол Павел в (Евреи 5:12, 14), но е крайно необходима за правилната вяра и спасението на всеки един човек.

Божията ненасилствена и себепожертвователна агапе любов е истинското и вечното евангелие, което трябва и ще се възвести по целия свят с голяма сила в края на времето. Този четвърти ангел (от Откровение 18:1) е уникалният Божи народ напълно преобразен „по Божи образ и подобие“ наречен „невястата“ на Христос и „144 000“. Грешниците сме причината за убиването на Христос, а не някакво искане за наказание от страна на Бога. „А ние Го

счетовме за ударен, поразен от Бога и наскърбен...“ (Исаия 53:4). Бог в спасителния Си план е използвал две стъпки. Тези стъпки не са времеви епохи, а духовно преживяване и опитност в рамките на един човешки живот. Духовно израстване и осветление. Първата е чрез езическото мислене и правосъдие (разпъване на кръст), за да бъде достигнат грешника в окаяното му състояние и да повярва, че му е простено, чрез принасянето на изкупителна кръвна жертва и втората във възвисяването, просветляването на ума му за истинското правосъдие и ненасилствен характер на Бога (че **„жертва на Бога са Дух съкрушен**), а не проливането на кръв с което грешникът вече става годен за Небесното царство. Тези стъпки нагледно са показани в двете отделения на светилището. От двора пълното езичество и бронзови предмети към „Светая“ и „Светая светих“ където всичко е злато, като кулминацията е самото Божие присъствие – шекината сияеща над умилостивилището в пълния си блясък – прекрасният любящ, милостив, ненасилствен, и прощаващ агапе характер на Бога изявен съвършено от Сина Христос.

Дано християнството най-после да проумее този факт и да се просветли, покае, възстанови, и спаси от самото себе си, от погрешното си мислене относно Бога от пораженията на греха с последица смъртта.

И няколко текста от Духа на пророчеството в тази посока:

Любовта, почитта и съвършенството разкрити в евангелието са едно откровение за човека на Божия характер. Справедливостта, добротата и благосклонността, които се виждат в характера на Христос трябва да бъдат повторени в живота на онези, които приемат привилегиите на евангелието. Чрез едно изучаване на словото, трябва да Го видим такъв какъвто е, и очаровани от гледката на Неговото божествено съвършенство да

израснем в същия образ. Трябва да разберем, че евангелието разкрива напълно славата (характера) на Господ. То е огледалото което разкрива Божия характер на обърнатата душа. Подобие то на Бога се разкрива в съвършения характер на Неговия Син, за да можем да разберем какво означава да бъдем направени по подобие на Божия образ, и в какво можем да се превърнем, ако чрез постоянно гледане позволим на себе си да бъдем променени от „слава в слава.“ (Знамения на времето, 24-ти февруари, 1909, пар. 3)

Онези които са преживели Божието благословение трябва да бъдат най-благодарни личности. Трябва да изпращат към Бога думи на благодарност, защото Христос дойде в подобие то на греховна плът, обличайки своята божественост с човечеството, за да може да представи пред света съвършенството на Бога в собствения Си характер. Той дойде да представи Бога, не като строг съдия, но като любящ баща... Бог е любов. Това беше великата истина, която Христос дойде да разкрие на света. Сатана беше представил на света така погрешно характера на Бога, че човекът се намираше далече от Бога; но Христос дойде да покаже на света качествата на Отец, да представи точния образ на неговата личност. „Както Отец ми даде заповед, така правя.“ „Тази заповед получих от моя Баща. Целта на Христовата мисия в света беше да разкрие Отец.“ (Знамения на времето, 11-ти април, 1895г., параграф 2)

Христос въздигна характера на Бога, приписвайки Му славата, и отдавайки му признанието за цялата цел на собствената Си мисия на земята, да поправи хората чрез разкриването на Бога. В Христос пред хората бяха подредени родителската благодат и безподобните съвършенства

на Отец. В молитвата си , точно преди разпятието той заяви, „Изях името Ти.“ „Прославих Те на земята; Завърших делото което Ти ми даде да върша.“ Когато целта на неговата мисия беше постигната, разкриването на Бога пред света, Синът на Бога провъзгласи, че делото Му е осъществено, и че характерът на Отец е бил изявен пред хората. (Знамения на времето, 20-ти януари, 1890г., параграф 9)

В чистотата на неговия живот Той беше разкрил Отец, е славата на Бога бе сияла от неговия характер. Съвършенството на Отец беше изложено пред непадналите светове, пред небесните същества и пред грешни хора. В посредническото дело на Христос, беше разкрита любовта на Отец пред хората и ангелите... (Знамения на времето, 27-ми юни, 1895г., параграф 7)

Сатана е обгърнал дрехите си с ангелски блясък, и идва при хората като ангел на светлината. Той кара виновната душа да вижда нещата по един извратен начин, така че да намрази онова, което трябва да обича, и да заобича онова, което трябва да мрази и презира. Бог ѝ е представен толкова погрешно, че тя няма грижата да задържи истинския и жив Баща в своето познание, но се обръща към поклонението на фалшиви богове. Тя не знае, че че любовта на Бога няма предел, но Христос е разкрил тази любов на един паднал свят. Йоан призовава света да гледа към чудната любов на Бога, казвайки „Вижте каква любов ни е дарил Отец, да се наречем синове на Бога; затова светът не ни познава, защото не позна Него. (Ривю енд Херълд, 9-ти март, 1897, параграф 10)

В личността и делото на Христос, се разкрива светостта на Бога; защото Христос дойде да разкрие Отец. Сатана беше хвърлил своята сянка

през пътя на човечеството и представи погрешно характера на Бога... (Знамения на времето 11-ти декември 1893г. параграф 8)

Така е било и така ще бъде до края на времето. Грехът е атрибут на Сатана, и той винаги е в съюз против доброто... В Назарет Христос обяви, че делото Му бе да възстановява и да въздига, да носи мир и щастие. Той дойде на този свят, за да представи Отец, и разкри Своята божествена сила давайки живот на мъртвите, възстановявайки болните и страдащите към непокътнатост в здраве. Той беше в този свят като дървото на живота... (Знамения на времето, 21-ви март, 1900г. параграф 13-15)

...В лицето на всички хора Той виждаше паднали същества, чието спасение беше целта на Неговата земна мисия. Такъв е характерът на Христос, който се разкрива в живота Му. Такъв е характерът на Бога. От сърцето на Отец изтичат към човешките чеда потоците на Божествено състрадание, което се разкри и изяви чрез Христос. Исус, нежният съчувствителен Спасител, беше Бог изявен в плът. (1Тимотей 3:16; Пътят към Христос, гл. 1. Параграф 7-9)

Да завършим отново с прекрасните и спасителни думи на апостола:

...Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина. (1Йоан 1:5)

ИЗВОДИ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Изводите които всеки читател би трябвало да си направи от тази книжка са, че Божият характер изявен в Стария Завет е същият, който е представен от живота на Исус Христос в Новия Завет. Между тях няма никаква разлика защото сам Христос е казал: „**Аз и Отец сме едно...**“ **Който е видял Мен, видял е Отца.**“ ... „**Аз не върша нищо от Себе Си...**“, **Всичко Ми е дадено от Отца Ми...**“, „**каквото Съм видял, това върша...**“ Няма как Бог или Исус да лъже в тези категорични и ясни изявления. „**Защото Бог не е човек, та да лъже.**“ В Библията са представени два противоположни характера, две „огледала“ и две взаимно изключващи се правосъдни системи – тази на Сатана, че всеки грях трябва да бъде наказан, и тази на Бог на милост и прощение. Библията може да бъде четена и разбирана по тези два различни начина, рамки, призми, очила. Грешникът (включително и болшинството от християнския свят) по наследство от Адам обикновено я чете, тълкува и разбира през сатанинските наказателни правосъдни очила, но правилният и спасителен прочит е през Божиите такива представени чрез живота на Исус Христос и Неговият милостив, кротък, любящ и себепожертвователен агапе характер. В зависимост от това през кои очила четем Свещените Писания получаваме и съответният извод, разбиране, вяра, характер и краен резултат. Първият означава заблуда, измама, погубване и смърт, а вторият духовно просветляване, преобразяване, освещение, спасителна вяра и вечен живот. Всеки сам трябва да избере как да чете, разбира и „съди“, преценява Бог и Божието Слово. Това е въпрос на вяра. „**Не съдете, за да не бъдете съдени...**“ „**С какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят.**“ Ако човек съди и осъжда както Сатана и грешникът с поразен адамов ум – чрез насилия, наказания, въздаяния и смърт и той сам ще получи същото наказание в края, и обратно, ако вярва, че Бог е милостив, ненасилствен, агапе

любов и не осъжда никого („**Отец не съди никого...**“ - Йоан 5:22) то той се преобразява по същия този ненасилствен, милостив и любящ образ изявен от Христос и се спасява. Една народна поговорка гласи: „С какъвто се събереш, такъв ставаш.“ Чийто образ гледаш по същия образ и ти се преобразяваш. Или по образ сатанински и адамов, водещ към смърт, или по образ Христов и Божи водещ към вечен живот! Изборът е на всеки читател.

Ключът за правилното разбиране на Стария Завет и цялата Библия се намира само в Христос. Той е самият „ключ“ за познаване на истинския характер на Бога: „... **но техните умове бяха заслепени; защото и до днес, когато четат Стария Завет, същото покривало остава, без да им е открито, че то се сменя само в Христос.**“ (2Коринтяни 3:14)

Крайно време е цялото християнство и останалото човечество да свали сатанинското и адамово покривало от очите (ума) си, (чрез примера на Христос) да прогледне за истината относно Божия милостив, ненасилствен, ненаказателен, агапе характер, за да може да се преобрази по същия този Образец, за да стане годен за Божието царство и да се спаси.

Но благодаря на Бога, Който винаги ни води в победително шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него. Защото пред Бога ние сме Христово благоухание за тези, които се спасяват, и за онези които погиват. На едните сме смъртоносно ухание, което докарва смърт, а на другите – животворно ухание, което докарва живот. И кой е способен на това дело? (2Коринтяни 2:14-16)

Една поговорка гласи:

/// Няма по-сляп от този, който не иска да види.

Днешното християнство в огромното си мнозинство упорито, глупаво, себеизмамно и самоубийствено „стиска очите си“ и не иска да „види“ и приеме прекрасната и спасителна истина за Божият ненасилствен агапе характер.

Това е тема за сериозен размисъл и вземане на съдбоносно решение от всеки един християнин и човек.

... но да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените чрез вяра в Мене. (Деяния на апостолите 26:18)

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога, е която обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил погрешно тълкуван. И точно по това време трябва да се прогласи ед на вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разкрие светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина. (Нагледните уроци на Христос – с. 415, бълг. изд. Притчи Христови, гл. 29, Да посрещнат младоженеца – параграф 20-22)

БОЖИЯТ ХАРАКТЕР В ИСТОРИИТЕ НА СТАРИЯ ЗАВЕТ

В тази книжка е представен „КЛЮЧ“ и напътствия служещи за правилното изучаване и разбиране на Божия характер в Стария Завет и съответно в Новия Завет и цялата Библия. Това е от изключително важно и от спасително значение както за всеки християнин, така и за всеки човек относно бъдещата му съдба. Тя е призив за сериозен размисъл, изследване на Писанията чрез молитва за ръководството на Божия Дух, смирение, покаяние, готовност за учене, корекция и промяна на мисленето, доктрините и вярата, за духовно проглеждане и спасение от сатанинските измами и себеизмами на поразеният от греха адамов ум, за възстановяване на изгубения Божия образ в човека, за спасение от смъртта и получаване на вечния живот.

„И известието което чухме от Него, и възвестяваме на вас е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.“ (1Йоан 1:5)